

Benim adım Turgay.

İstanbul'da Üsküdar'da ailemle beraber yaşıyorum.
Aile deyince öyle büyük değil. Canım annem, babam ve

kardeşlerim Emre ile yaramaz Tuğba.

Ben en büyükleriyim.

Emre ilkokul ikinci sınıfa gidiyor.

Tuğba en küçüğümüz. Tabi ki de tepemden inmeyen evimizin neşesi.

Ben orta ikinci sınıftayım.

Okul başlarda zor gelirdi. Ama yeni yeni şeyler öğrendikçe okulu,
öğretmenlerimi sevmeye başladım.

Biz ailece kitap okumaya bayılırız.

Evde anne ve babamın kocaman bir kütüphanesi var.

Bir rafta da benim kitaplarım duruyor.

Biz öyle pek televizyon seven bir aile değiliz.

Televizyon evimizin en küçük odasında durur.

Seyretmek isteyen oraya gider.

Genelde hep beraber salonda oturduğumuz için kimse gidip tek başına televizyon seyretmek istemez.

Bazen seyretsek de kısa zamanda sıkılır, salona geri döneriz.

Evde derslerimiz haricinde her akşam toplu kitap okuma saatimiz vardır.
Saat dokuz olunca herkes işini gücünü bırakır, salonda bir araya geliriz.
Sırayla bir gün annem, babam, ben, Emre kısa kısa hikâyelerden oluşan kitaplar okuruz.

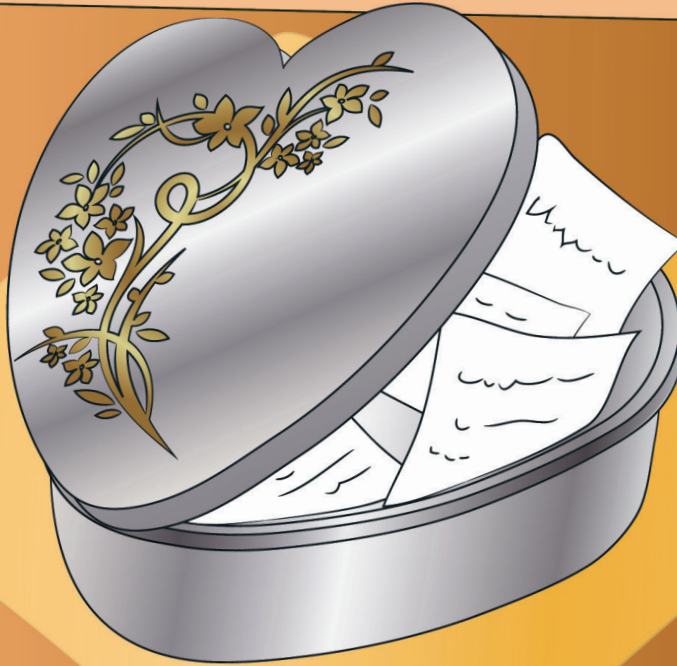

Hep beraber okuduklarımız
hakkında konuşuruz.
İşte bu vakitler ailece
sohbet ederek, öğrenerek,
eğlenerek geçirdiğimiz en güzel
zamanlarımızdır.

Evimizde bir de bilgi kutusu var.

Yıllardır bir köşede durur. Annem, babam, bazen de bizi ziyarete gelen akrabalarımız içine bilgi kâğıtçıkları bırakırlar. Küçük kâğıtlara ayetler, hadisler, güzel sözler, bilgiler yazıp atarlar. Biz de her gece bir tanesini çekip ailece okuruz. Bu gece bilgi kâğıdı çekme sırası bendeydi ve okuduğum kâğıtta ilk defa O'nun ismiyle karşılaştım.

Hız. İbrahim. "Nemrut'a ve putlara meydan okuyan Peygamber."

İşte benim Hz. İbrahim sevgim böyle başladı. Aklımda Hz. İbrahim'in çocuk yaşta Nemrut ve putlara meydan okuması, bir de Şanlıurfa kalmıştı. Sonra bir gün dedemler bize geldi. Ona Hz. İbrahim'i sordum. Güldü.

"Ooooo!" dedi. "Hz. İbrahim çok büyük bir Peygamber.

Daha çok küçük yaşlarında yaratıcısını, Rabbini arayan, korkusuz bir insan.

Allah için babasına, kavmine, Nemrut'a bile karşı koyan bir kahraman."

Sonra Hz. İbrahim'den bazı hikâyeler anlattı.

Daha sonra İbrahim Peygamber ile ilgili kitaplar aldım. Hem ben okudum, hem de akşamları aileme okudum. Onların da çok hoşuna gitti. Babam, "İsimlerini çok biliyoruz, duyuyoruz ama peygamberleri aslında ne kadar da az tanıdığımızı fark ettim şimdi" dedi. "Evet" dedi annem. "Hâlbuki peygamberleri Allah'ımız, biz örnek alalım, hayatımıza rehber edinelim diye göndermiş. Onların hayatlarında bizim için ne güzel örnekler var. Çoğu zaman yabancı yazarları okuyor, tanıyor, ama peygamberlerden habersiz yaşıyoruz." dedi. Ve biz ailece bundan sonra peygamber hikâyelerini, onların hayatlarını okumaya, araştırmaya karar verdik.

Hız. İbrahim sevgisinin, O'nun hakkında birşeyler okumak, öğrenmek
arzusunun içinde kabardığı günlerden bir gündü. Okulda sınıf öğretmenimiz,
"Çocuklar!" dedi. "Okulumuzda bir proje düzenleniyor.

Yaz tatilinde, ailelerinizin izniyle sınıflardan birer istekli öğrencimizi, üç
günüğüne istedikleri bir şehre misafir olarak göndereceğiz. Orada bir
ailenin evinde kalıp onlarla tanışacak, çocuklarıyla şehri gezecekler.
Kim böyle bir geziyi düşünür, hangi şehre gitmeyi ister?"

Hız. İbrahim ve Şanlıurfa'yı bu kadar merak ederken böyle bir fırsat kaçar mı? Hemen parmağımı kaldırdım.

-Oooo Turgay! Sen dünden hazırmışsın, dedi öğretmenimiz.

-Söyle bakalım, nereye gitmek istersin?

-Şanlıurfa'ya öğretmenim.

-Hayret orası çok uzak ama, niye Şanlıurfa?

-Çünkü Şanlıurfa Hız. İbrahim'in şehri öğretmenim.

-Ne güzel, araştırmışsın da. İyi o zaman müracaatımızı yapalım. Ama aileni razı etmen lazım, onların doldurması gereken bazı belgeler var.

-Tamam öğretmenim, inşallah ailem seve seve gönderir.

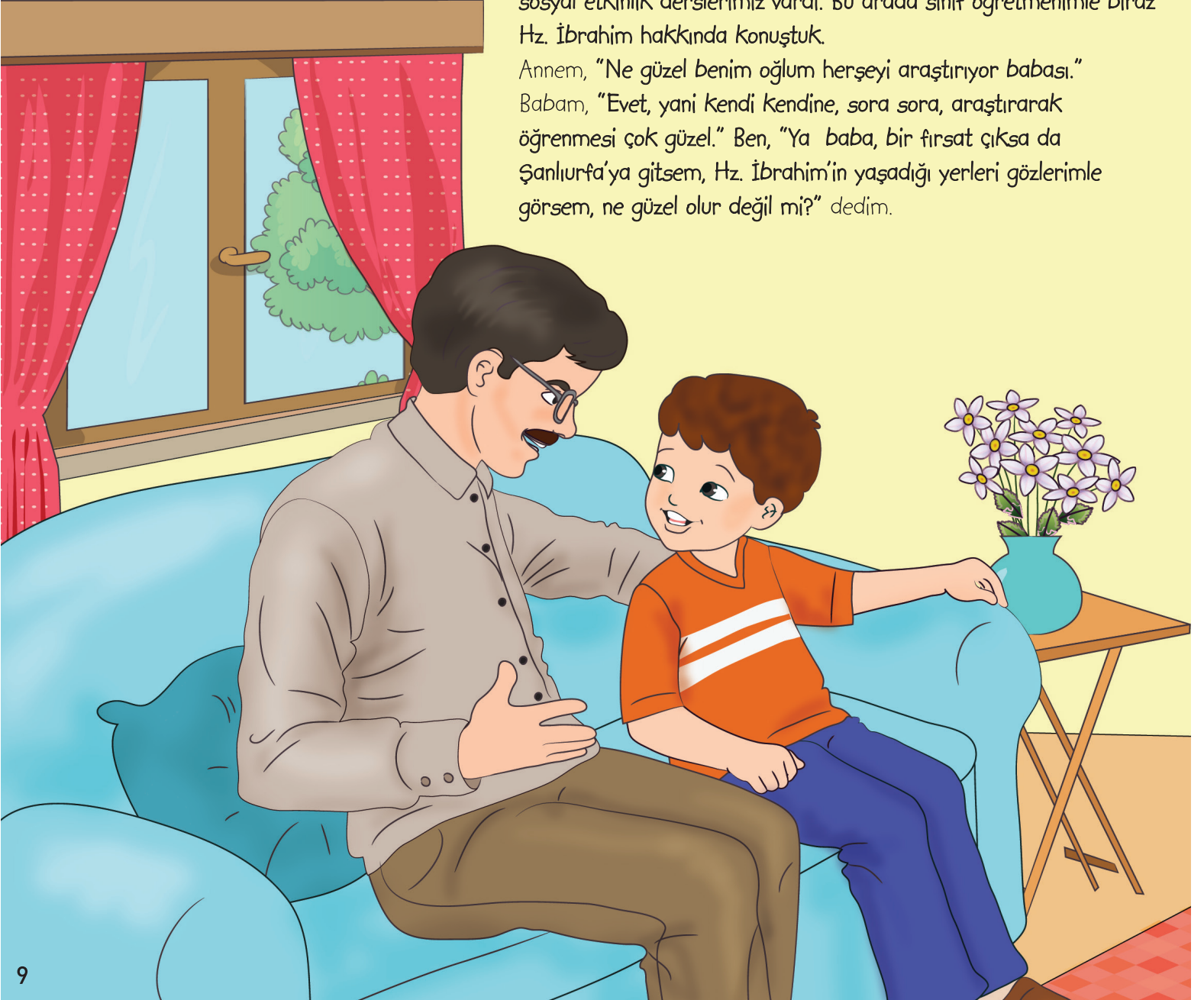
İşte şimdi bizimkileri razı etmem lazım. Öğleden sonra okuldan eve gider gitmez öğretmenimin söylediklerini anneme anlattım. Annem de, **"Baban gelince ona bir sor bakalım."** dedi. Akşam, yemekten sonra hep beraber oturduk. Babam sırayla **"Bugün ne yaptınız, gününüz nasıl geçti?"** diye sordu. Tuğba, Emre ne yaptıklarını anlattılar. Sıra bana gelmişti:

-Şey okulda yine bol bol ders gördük. Türkçe, matematik, resim ve sosyal etkinlik derslerimiz vardı. Bu arada sınıf öğretmenimle biraz Hz. İbrahim hakkında konuştuk.

Annem, **"Ne güzel benim oğlum herşeyi araştırıyor babası."**

Babam, **"Evet, yani kendi kendine, sora sora, araştırarak öğrenmesi çok güzel."**

Ben, **"Ya baba, bir fırsat çıkırsa da Şanlıurfa'ya gitsem, Hz. İbrahim'in yaşadığı yerleri gözlerimle görsem, ne güzel olur değil mi?"** dedim.

Benim babam zeki adamdır. Tabii hemen bir şeyler döndüğünü anladı. Şöyle bir gözlüklerinin altından önce bana sonra anneme bir baktı.

-Hayırdır, dedi. Sanırım bu evde benim bilmediğim bir şeyler var.

Ben, "Ya baba, niye bu kadar zekisin?" diyerek kıkır kıkır gülmeye başladım. Annem de gülüyordu.

Babam, "E, hadi çıkarın bakalım baklayı ağzınızdan." dedi.

Tuğba hemen atıldı, "Bakla ne baba, abimin ağzında baklanın ne işi var?"

Bu sefer hep beraber gülmeye başladık.

Ben öğretmenimin söylediklerini babama anlattım.

Babam, "E annen ne diyor bu işe?" diye sordu.

Annem, "Vallahi Şanlıurfa'yı ben de merak ediyorum, bir ara hep beraber gidelim. Ama madem Turgay'ın şimdi gitme imkânı var, öğretmeniyle, gideceği aile ile biz de konuşalım. Güzel olur inşallah. Hem Turgay oraları öğrensin, beraber gidince bize rehberlik yapar."

Ben ellerimi çırparak, "Bravo anneme!" diye seslendim.

Babam, "E maşallah siz işi pişirmişsiniz ben de tamam diyeyim bari." dedi.

Ben de gidip boynuna sarıldım, öptüm, öptüm...

"Canım babacığım benim!" dedim.

Yaz tatiline bir ay kalmıştı. O bir ayı ve sonrasını nasıl geçirdiğimi bir Allah bilir bir de ben. şanlıurfa ve Hz. İbrahim ile ilgili internetten araştırmalar yaptım. Bulduklarımı tekrar tekrar okudum. Ailem rretmenimle görüştü. Gerekli belgeleri doldurdular. Üç günlüğüne şanlıurfa'ya gidecektim.

Sonunda yanında kalacağım aile de bulundu. Ömer adlı 6. sınıfa giden şanlıurfalı bir öğrencinin evlerinde kalacak, onların misafiri olacaktım. Babam Ömer'in babasıyla telefonda konuştu. Annem de annesiyle konuştu. Ömer bana, ben de ona fotoğraflarımızı gönderdik. Beraber telefonla konuştuk, internetten yazıştık.

Daha gitmeden Ömer'i sevmiřtim.

İşte hayatımın en mutlu, en heyecanlı günlerinden biri gelmişti. İstanbul'da **havaalanındayız**. Dedem, annem, babam, kardeşlerim hepsi beni geçirmeye gelmişlerdi. Ve ben ilk defa İstanbul dışına çıkacaktım. İlk defa bir uçağa binecektim. Kalbim küt küt atıp duruyordu. Çooooook heyecanlıydım.

Annemin gözleri yaşarmıştı.
Tuğba, "Ya abi beni de götür,
niye beni götürmüyorsun?" diye mızızlanıyordu.
Herkes tek tek sarıldım.

Dedem, "Hiç korkma, her şey çok güzel olacak, gelince bize bol bol anlatacağın şeyler topla." dedi.

Annem durup durup beni öpüyor, "Oğlumu nasıl göndereceğim ben?" diyordu. Babam da uçakta, yolda, inince yapmam gerekenleri tekrarlayıp duruyordu.

Nihayet ailemden zor da olsa ayrılıp uçağa bindim. Uçak ne kadar da büyüktü. İlk defa uçağa biniyordum. Çok heyecanlıydım. Bir hostes abla bana yardımcı oldu. **"Hiç korkma."** dedi. "Ben buradayım, bir şeye ihtiyacın olursa bana işaret et hemen gelirim." dedi.

Yerime oturup kemerimi bağladım. Anonslar yapıldı. Uçağımız yavaş yavaş kalkış pistine doğru ilerledi. Kalbim heyecanla atıyordu. Uçak âniden hızlandı. Ben sınıklı Koltuğuma yapıştım. Yanımda Urfalı yaşlı bir teyze oturuyordu. Benim korktuğumu görünce, **"Korkma korkma, benim kızım İstanbul'da oturuyor, ben hep gidip geliyorum. Hiç korkma şimdi havalanırız."** diyordu.

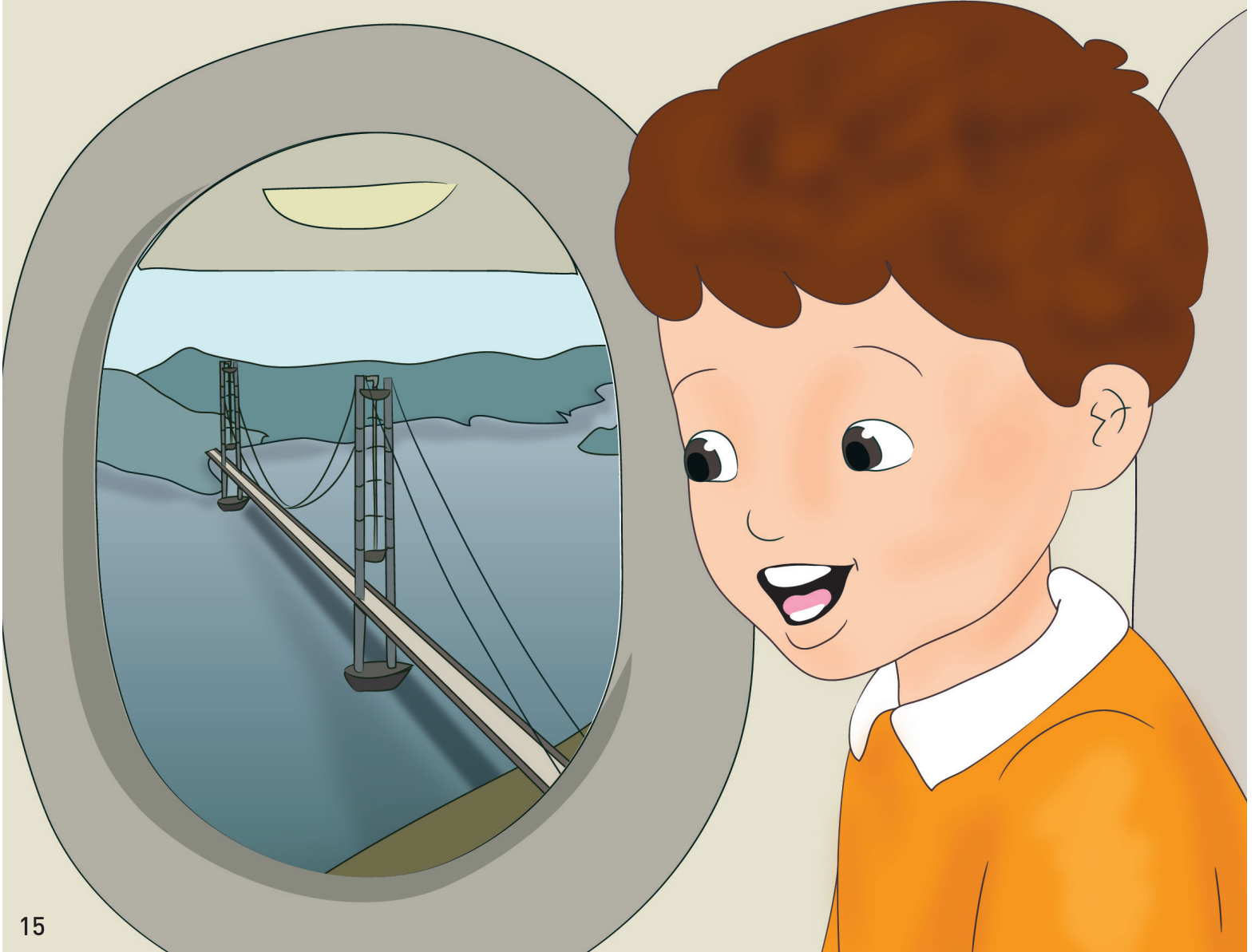
Uçağımız hızla yerden ayrıldı. O an kendimi boşlukta gibi hissettim. İsim bir tuhaf oldu. Biraz korktum, ama çok da hoşuma gitti.

Sonra İstanbul, Körfez, adalar üzerinden uçmaya başladık. Babam özellikle aşağısını seyredeyim diye pencere kenarından bir yer almıştı.

Aman Allah'ım! Her yer ne kadar da muhteşem görünüyordu. Denizde gemiler küçük kalmıştı. Evler, yollar küçüldükçe küçüldüler.

Körfezdeki Osman Gazi Köprüsü'nün üzerinden geçtik. Her yerde yemyeşil dağlar, ağaçlar, ormanlar görünüyordu. Gözlerimi yerden alamıyordum. Mutlaka Ömer'i de davet edip İstanbul'u gezdirmeliyim diye düşündüm. Allah'ım cennet gibi güzellikler vermişsin bize. Sana ne kadar şükretsek azdır.

Uçak Şanlıurfa havaalanına ininceye kadar Turgay gözünü bile kırpmadan gökyüzünü, bulutları, dağları, gölleri, şehirleri seyretti. Bu hayatının en güzel yolculuğuydu. Bir ara yanındaki yaşlı teyzeye sohbet bile ettiler.

-Sen İstanbullusun herhalde.

-Evet.

-Urfa'ya ne için geliyorsun?

-Üç gün oralı bir ailenin yanında kalıp gezmek için geliyorum.

-Oooo çok hoşmuş. Urfa'mız güzeldir, görülesi yerdir, insanlarımız iyidir, misafirperverdir. İnşallah çok memnun kalırsın.

-İnşallah.

Havaalanında Ömer, annesi ve babasıyla gelmiş, Turgay'ı bekliyorlardı.
Daha önce de telefonda bol bol konuştukları,
birbirlerine resimlerini gönderdikleri için tanıyor gibiydiler.
Ömer, Turgay'ı valiziyle kapıdan çıkarken görünce koşup kendisine sarıldı.
-Hoş geldin Turgay!
-Hoş bulduk Ömer!
-Bir aydır hep bu ânı bekliyordum.
-Ben de öyle.
-Hadi gel seni anne babamla
tanıştırayım.

-Turgay bak babam Mustafa, annem Zeynep.

Mustafa Bey, "Hoş gelmişsin Turgay efendi!"

-Hoş bulduk Mustafa amca!

Zeynep Hanım, "Hoş geldin Turgay, Ömer sabahtan beri yerinde duramıyor sen geleceksin diye."

Ömer, "Yaaa anne İstanbul'dan bir kardeşim geliyor, heyecanlanmayayım mı?"

Turgay, "Vallahi ben de dün gecedan beri yerimde duramıyorum, Ömer'i, sizleri göreceğim diye."

Mustafa Bey, "E hadi burada bekletmeyelim çocuğu, hadi al valizi Ömer, arabaya gidelim."

Mustafa Bey'in kullandığı araba ile
Şanlıurfa'ya gelirlerken, Zeynep Hanım,
"Eeee, Turgay, annen, baban, kardeşlerin
nasıllar?" diye sordu.

Ömer, "Çok iyiler Zeynep Teyze, sizlere de çok
selam söylediler.

Beni misafirlğe kabul ettiğiniz için
çok teşekkür ettiler."

Mustafa Bey, "Ö nasıl söz Ömer, biz Urfa'lılar misafiri çok severiz. Hele Ömer'in arkadaşının başımızın üstünde yeri vardır." Zeynep Hanım, "İnşallah bir gün anneler, kardeşlerin de gelirler de onları da misafir ederiz."

Turgay çok sevinmişti, gülererek cevap verdi. "İnşallah onlar da en kısa zamanda gelmeyi çok istiyorlar.

Beni önden gönderdiler.

Ben Urfa'yı öğrenip, gelince onlara rehberlik yapacağım."

Hep beraber gülümsediler.

Mustafa Bey, "Tamam inşallah." dedi.

Turgay, "Vaaaaaay ne güzel topraklar, her yer ekilmiş, yemyeşil."

Mustafa Bey, "Onlar arpa, buğday, mısır, pamuk. Bir kısmı önce, bir kısmı sonra ekiliyor ama bu mevsimde hepsi yemyeşil görünüyor."

Turgay, "Maşaallah, ne kadar güzeller. Bu küçük ağaçları da ilk defa görüyorum"

"Evet," diye atıldı Ömer. "Onlar Şanlıurfa'mızın meşhur fıstık ağaçları. Üstünde yavaş yavaş fıstıklar olmaya başlamış bile."

"Çok güzeller," dedi Turgay. "Yol da güzel. Etrafta ne güzel yeşil yeşil bahçeli, ağaçlı bağ evleri de var."

"Evet," dedi Ömer. "Az kaldı, birazdan bağ evimize varacağız. Kışın şehirdeki evimizde kalırız. Okullar tatil olup havalar ısınınca biz de bağ evine geliriz. Babam bağ işleriyle uğraşır, biz de ona yardım ederiz"

Biraz sonra araba sağ tarafa girdi ve yirmi,otuz metre ilerledikten sonra bir bağ evinin önünde durdu.

Burası üç katlı, geniş bir bahçesi olan ve bahçede türlü ağaçlar, tavuklar bulunan bir evdi.

"Vaaaa" dedi Turgay.

"Ne güzelmış burası, sanki cennetten bir köşe."

"Öyle," dedi Ömer. "Buraya bayılırız hepimiz, gel hadi seni odana çıkarayım. Valizini bırakalım. Sonra gelir gezeriz"

Bu arada arabanın gelişiyle beraber evin kapısında Ömer'in iki ablası ve iki kardeşi toplanmışlardı.

Hepsi merak içinde Turgay'ı bekliyorlardı. Ömer, Turgay'ı tek tek hepsiyle tanıştırdı. Ayşe ile Hatice ablası, Musa ile Sevdâ kardeşleriydi.

Ömer, Turgay'ın valizini odasına çıkardı, yatağını gösterdi. Turgay elini yüzünü yıkadı, odaya eşyalarını yerleştirdi. Bu arada Mustafa Bey aşağıda mangal hazırlamış, patlıcanlı kebabı hazırlıyordu. Ömer ve Turgay mangalın başına indiler.

Ablalar ve anne sofrayı hazırlıyorlardı. Mustafa Bey, "Gelin bakalım gençler, hadi biraz da siz sallayın bakalım şunu" diyerek elindeki kartonu Ömer'e verdi. Biraz sonra Turgay da kömürün üzerindeki etleri yellemeye başladı. Küçük Musa ve Sevda biraz ilerde top ile oynuyorlardı. Mustafa Bey, "Hadi bakalım, kebabları soğutmadan sofraya oturalım." dedi.

Biraz sonra hepsi masanın başına oturmuşlardı. Masa kebaplar, patlıcanlar, sarmalar, dolmalar, közlenmiş soğanlar, isotlar, bostana ve salatalarla dolmuştu.

Ömer, "Bak kebabı lavaşın, biz buna açık ekmek de diyoruz, içine şöyle koyup, yeşillikleri de ekleyecek ve şöyle dolayıp yiyeceksin." diye tarif ediyordu. Turgay lavaşı sarıyor, ama bir türlü tam tutamıyordu. Musa ile Sevda ona gülüyorlardı.

Anneleri, "E daha yeni geldi, yavaş yavaş öğrenecek." diyordu.

"Yaaa!" dedi Turgay "Buraya gelmeden bazı şeyleri okuyarak öğrendim, ama kebab yemek, kitaplar ve bilgisayarlar öğretmiyor."

Hep beraber güleştüler.

"Ben sana öğretirim." dedi Ömer.

"Mesela ne öğrendin?" diye sordu Mustafa Bey.

-Mesela, Urfalıların misafir sevme özelliklerinin, hiçbir öğün misafirsiz yemeğe oturmayan Hz. İbrahim'den geldiğini öğrendim. İbrahim Peygamber misafiri çok sevmiş. Yemeğinde misafir olmayınca üzülmüş. Bazen misafir gelmeyince, çıkıp dışarıdan yemeğe gelecek misafir ararmış."

"Vaaaaay, bravo!" dedi Mustafa Bey.

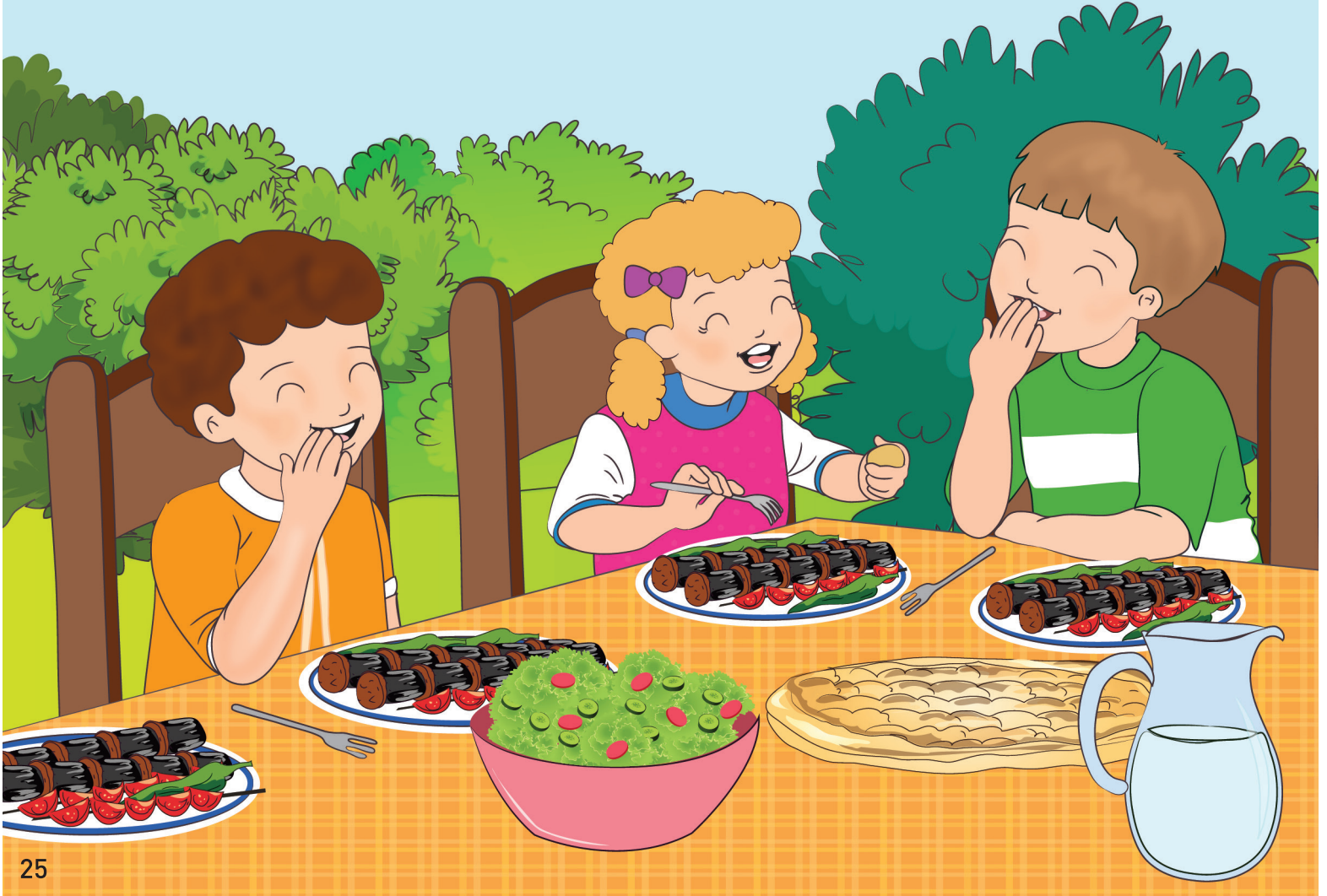
"Halil İbrahim Sofrası deyiminin de ne kadar meşhur olduğunu biliyorum. Her gelenin kabul edildiği, çok bereketli sofraya anlamına geliyor. Halil İbrahim Bereketi deyimi de Hz. İbrahim'in bu bereketli sofrasından geliyor."

"Ooooo!" dedi Zeynep Hanım. Sen bizden çok şey öğrenmişsin."

"Yok" dedi Turgay, "Sadece bir gogol amcam var, ne sorarsam anlatıyor." dedi.

"Ondan bizde de var." dedi küçük Sevdâ.

Hepsi gülüştüler.

Yemeğin sonlarına doğru Mustafa Bey, Hatice'ye dönerek, "Hadi bakalım bu akşamki yemek duası sırası sende." dedi.

"Tamam" dedi Hatice. Herkes ellerini kaldırmıştı. Hatice yemek duası yapmaya başladı:

"Ey bizi nimetleriyle besleyen, bakan, büyüten Rabbimiz! Bize verdiğin bütün nimetlerden dolayı sana şükrediyoruz. Bize gösterdiğin bu nimetlerin asıllarını, kaynaklarını da cennetinde göster. Bizi huzuruna al, bize merhamet et. Ya Rabbi! Senden; sıhhat, afiyet ve ahlakın en güzelini dileriz, işlerimize kolaylık, ruhlarımıza, kalplerimize genişlik, huzur, sofralarımıza bereket ver. Ya Rab! Halil İbrahim bereketi hürmetine bize ihsan ettiğin maddi ve manevi rızkımıza bereket ihsan et!..Amin!"

Herkes amin diyerek ellerini yüzlerine sürdü. Turgay'ın çok hoşuna gitmişti. "Her akşam yemekten sonra böyle dua eder misiniz?" diye sordu.

"Evet" dedi Zeynep Hanım. "Her akşam sırayla birimiz dua eder. En güzel duaları da bizim küçük Sevda yapar." dedi.

Sevda da sarı kıvrıkcık saçları ve maviş gözleriyle bakınıyordu.

Hep beraber yine gülüştüler.

Akşam bol bol sohbet ettiler. Turgay onlara ailesini, okulunu anlattı. Mustafa Bey bir ara Turgay'a neden Urfa'yı seçtiğini sordu. "Hazret-i İbrahim ve Halil'ür Rahman mekânı çağırdı beni buraya." dedi Turgay. "Nasıl yani?" diye sordu Zeynep Hanım. "Yaklaşık üç beş aydır hep Hz. İbrahim ile karşılaşıyorum. O'nunla ilgili şeyler okuyorum, dedem bu büyük Peygamberden bahsedirdi hep."

"Ne güzel." dedi Zeynep Hanım. "Hatta rüyamda bile Halil'ür Rahman makamını gördüm. Ak sakalları, elinde bir bastonuyla nur yüzlü bir dede beni çağırıyor, 'İbrahim şehrine gel, sen benim güzel torunumsun' diyor, ben gidip O'na sarılıyorum, O da başımı okşuyordu." "Ooooo" dedi Mustafa Bey. "Allah bize İstanbul'dan ermiş bir delikanlı göndermiş." dedi. Turgay biraz utandı, çocuklar tebessüm ettiler. "Hadi öyleyse," dedi Mustafa Bey, "kalkıp namazlarımızı kılalım."

Gece Şanlıurfa gündüz kadar sıcaktı. Turgay ile Ömer'e damda yataklar yaptılar. İki arkadaş karanlığın içinde yataklarına yatmış gökyüzünü seyreliyorlardı.

"Vaaaaaay!" dedi Turgay. "İlk defa damda, açık havada yatıyorum. Maşallah burada yıldızlar ne kadar çok, ne kadar da güzel görünüyorlar. Denizdeki kumlar gibiler."

"Öyle," dedi Ömer. "Damda yatmak, gece boyunca yıldızları seyreterek uyumak çok güzel."

"Şehirlerde ışıklardan korkup sanki kaçıyor gibi yıldızlar," dedi Turgay.

"Evet," dedi Ömer. "Gerçi şehirde yıldızları seyretmek aklımıza bile gelmiyor."

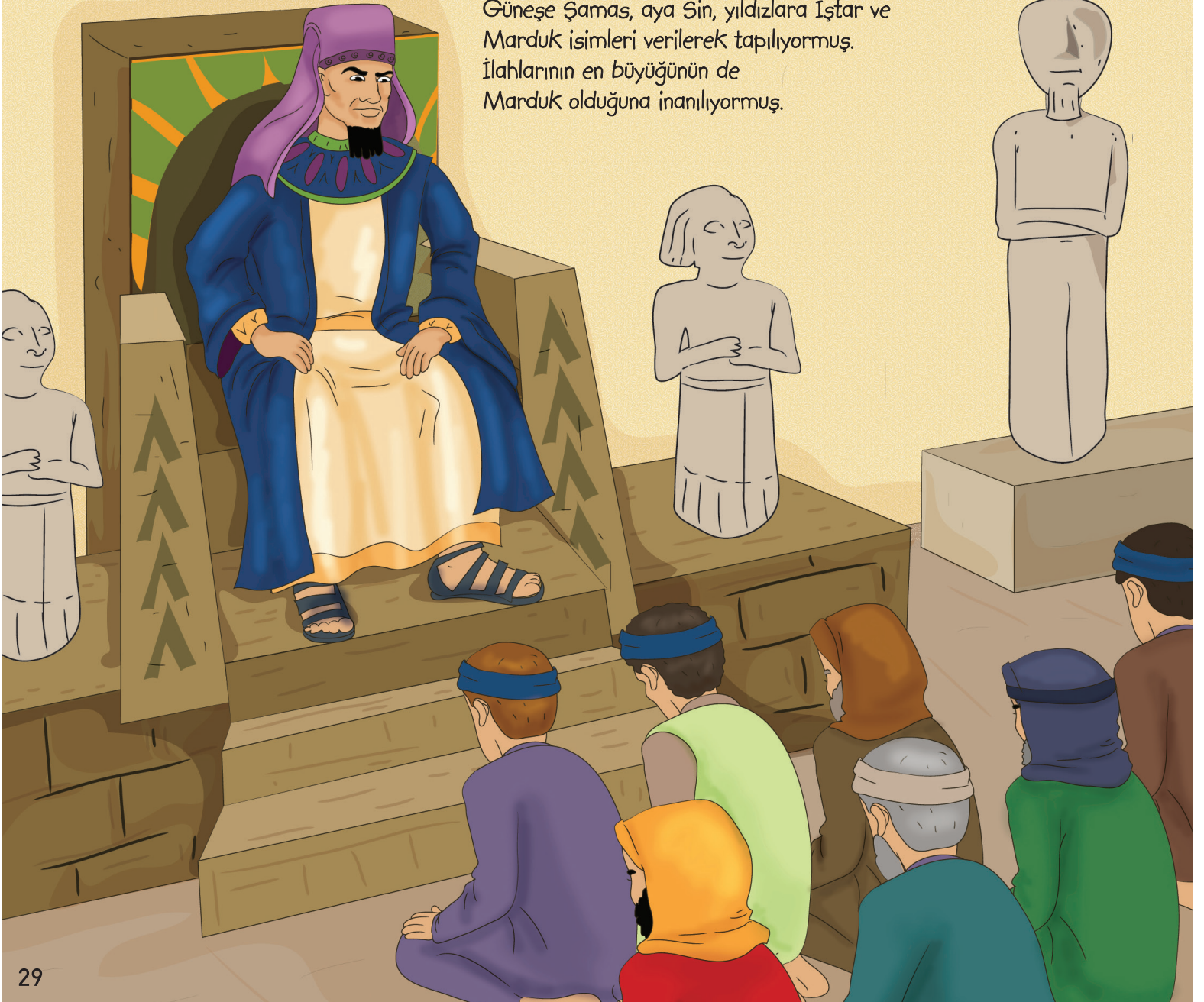

"Aaaaaa bak yıldız kayıyor!" dedi Turgay. "Evet, evet," dedi Ömer. "Üzerimize düşmez değil mi?" dedi Turgay.

"Yok," dedi Ömer gülererek. "Şimdiye kadar hiç düşmedi, bundan sonra da düşmez herhalde." İkisi de gülüştüler.

"Hz. İbrahim de göklere bakar, Rabbini tefekkür etmeyi çok severmiş." dedi Ömer.
"Hatta bununla ilgili meşhur bir hikâyesi var." Turgay ısrarla, "Anlatsana, anlatsana." dedi.
"Biliyorsun," dedi Ömer.
"Hz. İbrahim'in babası bir put yapıcısı olup, Nemrut zamanında, Babiller döneminde yaşamış.
Nemrut'un da yakın adamlarından biriymiş.

O dönemde ay, güneş ve yıldızlar ilah kabul ediliyormuş.
Güneşe Şamas, aya Sin, yıldızlara İştâr ve
Marduk isimleri verilerek tapılıyormuş.
İlahlarının en büyüğünün de
Marduk olduğuna inanılıyormuş.

Nemrut, kâhinlerden, doğacak bir erkek çocuğun insanların dinini değiştireceğini, saltanatını yıkacağını öğrenmiş. Buna engel olmak için doğacak bütün erkek çocukların öldürölmelerini emretmiş. Bunun üzerine Hz. İbrahim'in babası Azer, hamile kalan karısını bir mağaraya götürüp saklamış, İbrahim bu mağarada doğmuş. İbrahim mağarada on beş ay kalmış, ancak bir ayda dışarıdaki bir yıl kadar gelişme göstererek on beş yaşındaki bir çocuğun vücut ve zekâ seviyesine erişmiş.

Bir akşam vakti mağaradan çıkan İbrahim, hayretler içinde yıldızlara, aya bakmış. Babasına gördüğü şeylerin ne olduğunu ve bunların bir yaratıcısının bulunup bulunmadığını sormuş, bir cevap alamayınca da onların bir rabbi olması gerektiğini düşünmüş.

"Aaaaa bunlar ne kadar da çok, ne kadar da büyük, ısıll ısıllar. Beni, bütün bunları, varlıkları yaratan biri olmalı. Her halde beni bu gökyüzündeki yıldızlar, ay yaratmıştır." diye düşünmüş.

Sonra gündüz olup güneş açınca, "Bu daha büyük, daha sıcak, daha aydınlık, o zaman benim Rabbim herhalde budur." demiş. Sonra yine akşam olup güneş de batınca, "Ben böyle sönüp batanları, gidenleri sevmem." diyerek bunların hiç birinin yaratıcı olamayacağını anlamış.

"Vay bel" dedi Turgay hayretle. O yaşta bunları düşünebilmesi ne güzel."

"Evet" dedi Ömer, "Hz. İbrahim uzun süre mağarada yaşadığı, insanların arasına karışmadığı için toplumun kötü taraflarını almamış. Hep öyle saf, temiz kalmış."

"İlginç, çok güzel bir şey." dedi Turgay.

"Evet" dedi Ömer. "O ebedi olan ve ebediyen bizi mutlu edecek, hiç batıp gitmeyecek, bizi hiç terk etmeyecek olan bir yaratıcı aramış. Geçici olan şeyler bizi mutlu edemez, tatmin edemez. Fani olan şeylere bağlanmaya, onların arkalarından üzölmeye, ağlamaya değmez." diye düşünmüş.

"Güzel." dedi Turgay. "Yani bir Allah vardır demek ezbere bir bilgi. Ama bir iğnenin bile bir ustasız yapılamayacağını bilip, güneşlerin, yıldızların kendi kendine var olamadığını düşünerek, bizim ve kâinattaki her şeyin de bir yaratıcısı olduğuna ulaşmak araştırarak, anlayarak öğrendiğimiz bir bilgi."

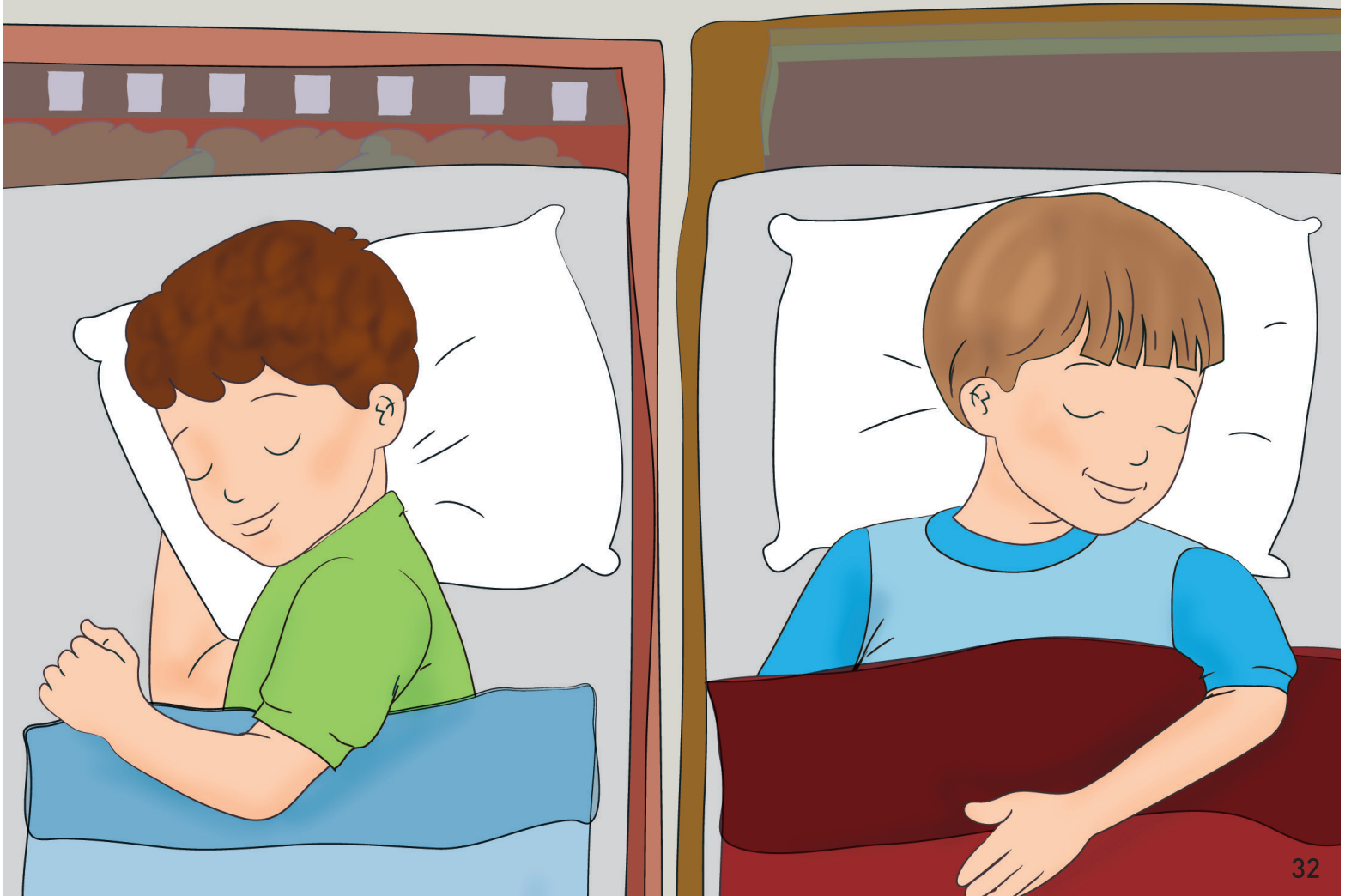
"Vaaay! Güzel söyledin." dedi Ömer.

Turgay da gülümseyip yine gözlerini yıldızlara dikti.

"Gökleri ve yeri yaratan Allah ne kadar da büyük." dedi Ömer. "İbrahim de o genç yaşında 'Âlemlerin Rabbine teslim oldum' dedi ve Müslüman oldu."

"Evet" dedi Turgay. "Ne güzel şey Allah'ı her yerde, her şeyde görebilmek, O'nu düşünebilmek ve O'na teslim olabilmek."

Sonra biri İstanbullu, biri Şanlıurfalı iki arkadaş yıldızları seyrederek uykuya daldılar.

"Hoş geldin evladım benim şehrim!" dedi bembeyaz sakalı ve elindeki değneğiyle Nur yüzlü dede gülümseyerek. Turgay'ın gözleri ısıltı ısıltı.

"Hoş bulduk!" dedi gülümseyerek. Koşa koşa yanına gitti, yaşlı ellerini tutarak üç defa öptü. Allah'ın bu büyük kulu, o güzel insan işte karşısında duruyor, başını, saçlarını okşuyordu. "Hz. İbrahim Allah'ın elçisiydi, biliyorsun değil mi?" dedi. "Rabbimiz kendisini tanıtmak, bildirmek, insanları ne kadar çok sevdiğini göstermek için peygamberlerini insanlara gönderir. Onlar da insanları Allah'ımıza ulaştırmak, hayatın bu dünyadan ibaret olmadığını, Rabbimizin cennetlerinin bizi beklediğini anlatırlar." dedi.

"Biliyorum." dedi Turgay. "Rabbimizin bütün elçilerini çok seviyorum ben." "Biz de seni çok seviyoruz. Hadi bakalım Şanlıurfa'da İbrahim Peygamber'in izlerini takip et. Neler bulacaksın bakalım?" "Tamam." dedi Turgay.

"Zaten buraya İbrahim Peygamber'i tanımak için geldim." Sonra gözlerini açtı, yanında uyuyan Ömer'i gördü. Sevinç içinde yıldızları seyretmeye başladı.

Turgay,hayatında ilk defa güneş ışıklarıyla bir evin damında uyanmıştı. Güneş tepelerden yeni görünüyordu. Fıstık ağaçlarının arasından süzüle süzüle doğuyor, insanlara doğru gülümsüyordu. Turgay hayatının en mutlu günlerini yaşarcasına güneşin doğuşunu seyretti. Bahçede tavuklar, horozlar ötmeye, kuşlar şakımaya başlamışlardı. Turgay yatakta oturmuş sevinçle varlıkların uyanışını seyrediyordu.

Ömer de uyanmıştı, "Günaydın!" dedi. "Günaydın!" Ömer. "Burası cennetten bir köşe sanki. Allah'ım ne güzel nimetler vermişsin bize. Sana ne kadar şükretsek az."

"Ben," dedi Ömer,"her sabah güneşi buradan selamlıyorum."

"Nasıl yani" dedi Turgay. Ömer ayağa kalkıp güneşe doğru seslendi:

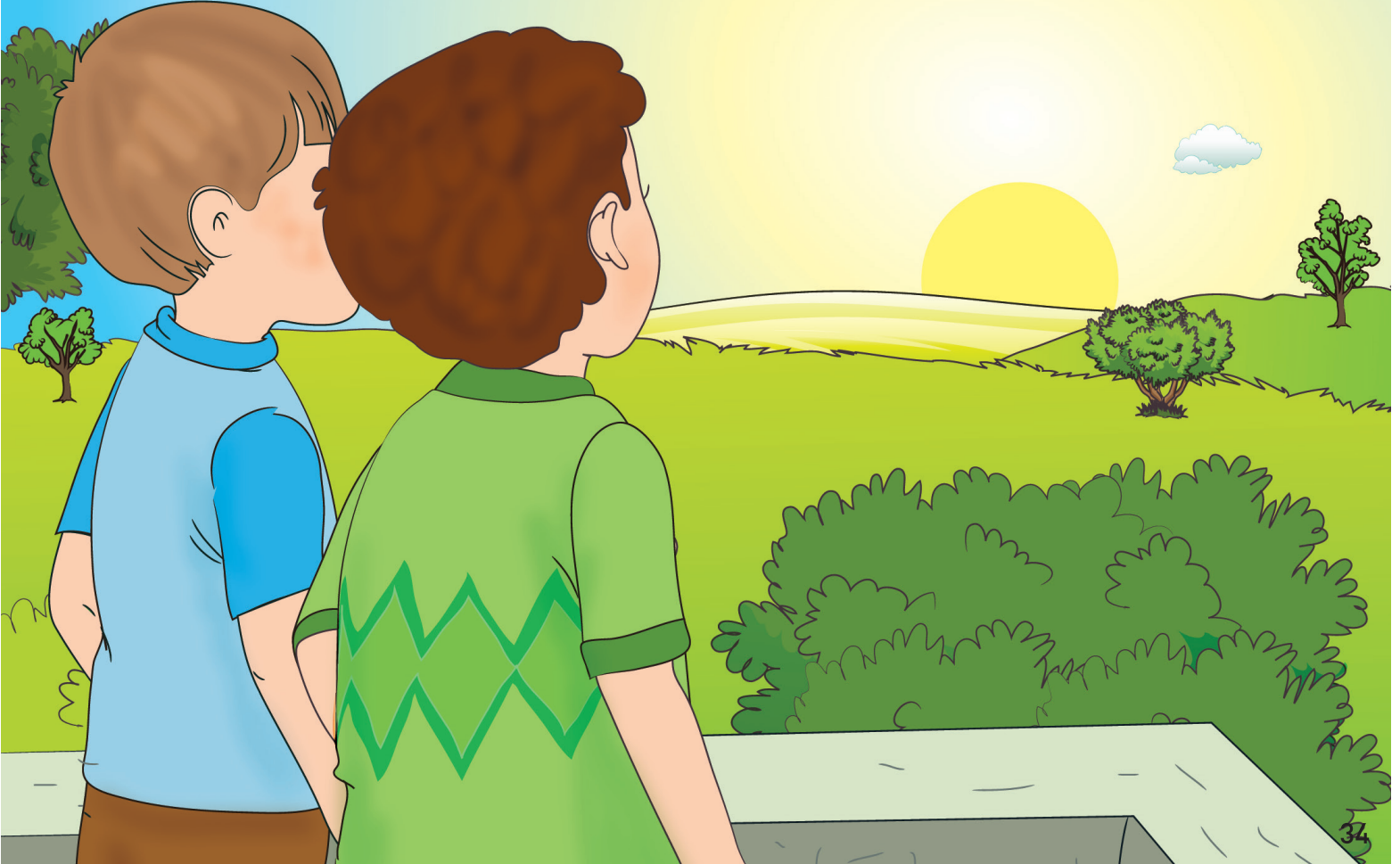
"Merhaba ey güneş!

Merhaba ey sabah!

Merhaba yeni doğan kuşlar, çiçekler, böcekler!

Merhaba yeni gün!

Merhaba bizlere bu güzellikleri sunan Rabbimiz!"

Aşağıdan Zeynep Hanım sesleniyordu, "Turgay, Ömer haydi gelin kendi ellerinizle bostandan bize domates, biber, salatalık toplayın."

İki çocuk da birbirlerine gülümseyerek baktılar, Koşa Koşa bahçeye indiler. Bu arada Sevda "Ben de toplayacağım, ben de." diyerek bostana doğru koşuyordu. Üç çocuk beraber çitlerle çevrili bostana girdiler.

Zeynep Hanım seslendi, "Kızarmışların, olmuşların hepsini toplayın, yemeğe de lazım olacak."

Turgay hayran hayran domatesleri, salatalıkları, biberleri sebzeleri bir seyreliyor, bir kokluyor, bir dokunup seviyordu. Sevda hızlı hızlı domates topluyordu, "E Turgay abi sen de toptasana, ne bakıyorsun öyle." dedi gülerек.

"Yaaaa Sevda bunlar ne güzel şeyler, ilk defa dalında bu kadar sebze görüyorum. Muhteşem, harika yaratılmış bunlar. Şaşıp kaldım ne yapayım."

"E abi İstanbul'da biber yok mu?" dedi Sevda.

Turgay gülümsedi. "Var da böyle güzelleri, böyle dalında olanları yok."

"Ama abi," dedi Sevda, "bunların olmuştuklarını her gün toplamazsak bozulurlar.

Allah bunları biz toplayıp yiyelim, sonra da şükredelim diye yaratmış."

Turgay ile Ömer gülümsediler, Turgay, "Sen de ne güzel, ne şirini, ne akıllısın öyle hanım efendi, ne kadar çok şey biliyorsun." dedi.

"E ne yapayım abi, Allah da beni böyle akıllı yaratmış, biraz öyleyim." dedi Sevda. Turgay ile Ömer yine güldüler.

Turgay onlara ailesinden, İstanbul'daki hayattan bahsediyordu. Urfa ile ilgili sorular soruyor, her şeyi öğrenmeye çalışıyordu. Kahvaltı sonuna doğru Mustafa Bey, "Hadi bakalım!" dedi, "Bu sabah güne Turgay'ın merakı üzerine Hz. İbrahim ile ilgili ayet meallerini okumakla başlayalım."

"Ne kadar güzel!" dedi Turgay. "Eve gidince ben de babamlara söyleyeyim de biz de okuyalım."

"Ama," dedi Mustafa Bey, "Hz. İbrahim ile ilgili ayetler farklı surelerde çok fazla var. Her sabah bir konuya göre biraz biraz okuyalım inşallah." "Çok güzel olur" dedi Turgay sevinçle ellerini çarparak.

"Biliyorsunuz," dedi Mustafa Bey. "Hz. İbrahim'e 'Halilullah' da deniyor." "Ne demek o?" diye sordu Turgay. "Halilullah Allah'ın dostu demektir." dedi Mustafa Bey. "Allah'ımız Hz. İbrahim'e 'Ey Halilim! Dostum' diye hitap etmiştir." "Allah'ımızın bir insana, ey dostum diye hitap etmesi ne güzel bir şey." dedi Ömer. "Niye böyle denilmiş?" diye sordu Turgay "Hz. İbrahim'in "Halilullah" lakabını alması Allah'a olan sevgi ve bağlılığındandır. Bu sevgi muhabbetin en üst derecelerindendir. Bir görüşe göre Hz. İbrahim insanlara karşı çok cömert olduğu ve onlardan hiçbir şey istemediği, sadece Allah'tan istediği için "Halilullah" sıfatına layık görülmüştür."

"Peki biz de Allah'ın dostu olabilir miyiz?" diye sordu Turgay.

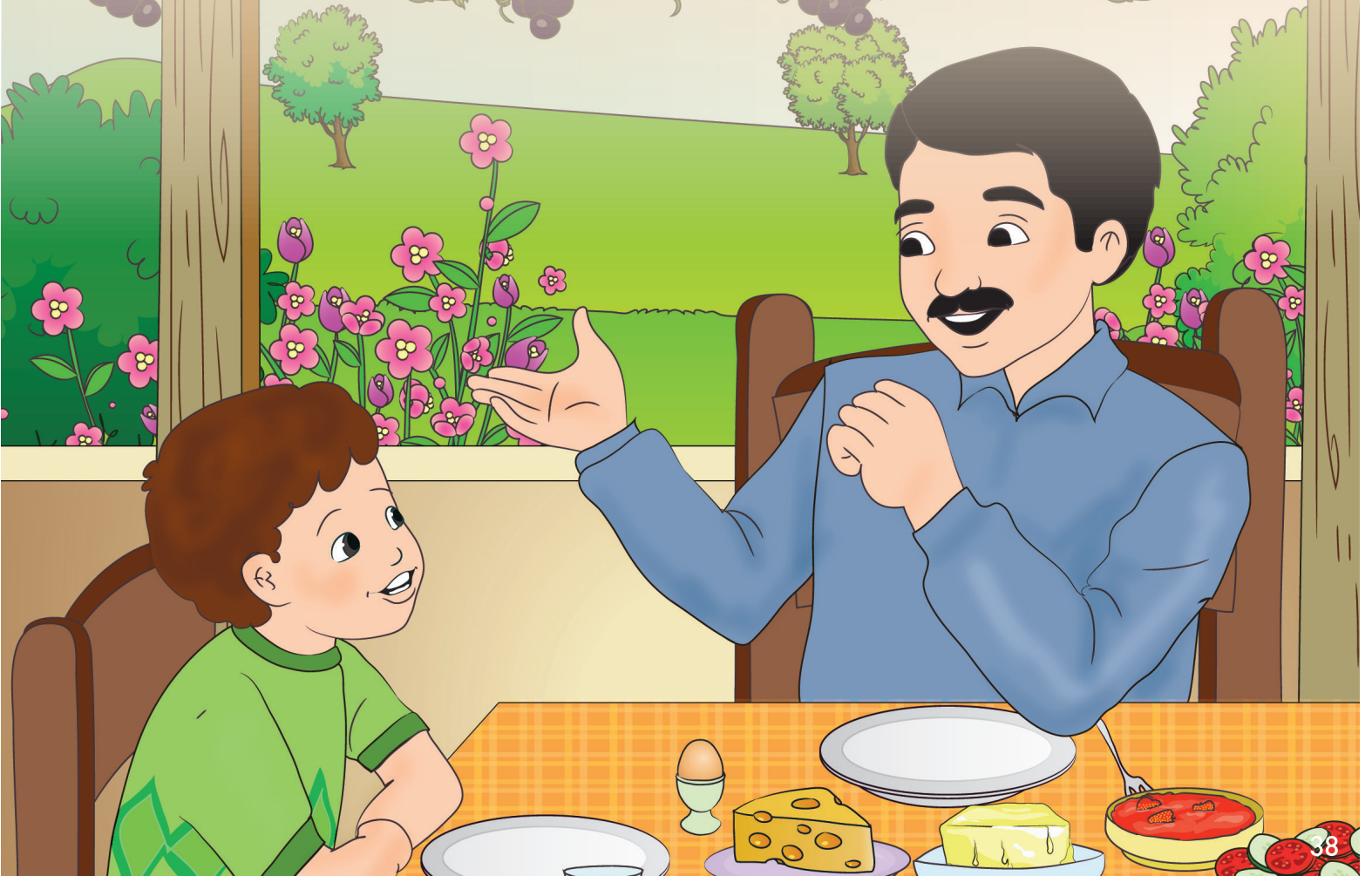
"Evet" dedi Zeynep Hanım. "Biz de İbrahim Peygamberin yolundan gidersek Allah'ın dostu olabiliriz."

"Hz. İbrahim'in babası ile ilgili ayetler var mı?" diye sordu Turgay. "Ben onları çok merak ediyorum."

"Evet" dedi Mustafa Bey. Eline bir Kur'an meali almıştı. "İstersen babası ile ilgili ayetlerle başlayalım. Sonra başka günler de Hz. İbrahim ile ilgili başka ayetler okuruz."

"Olur" dedi Turgay. "Eee Şanlıurfa'da da önce Hz. İbrahim ayetleri okunur yani."

Hepsi birden gülmüşediler.

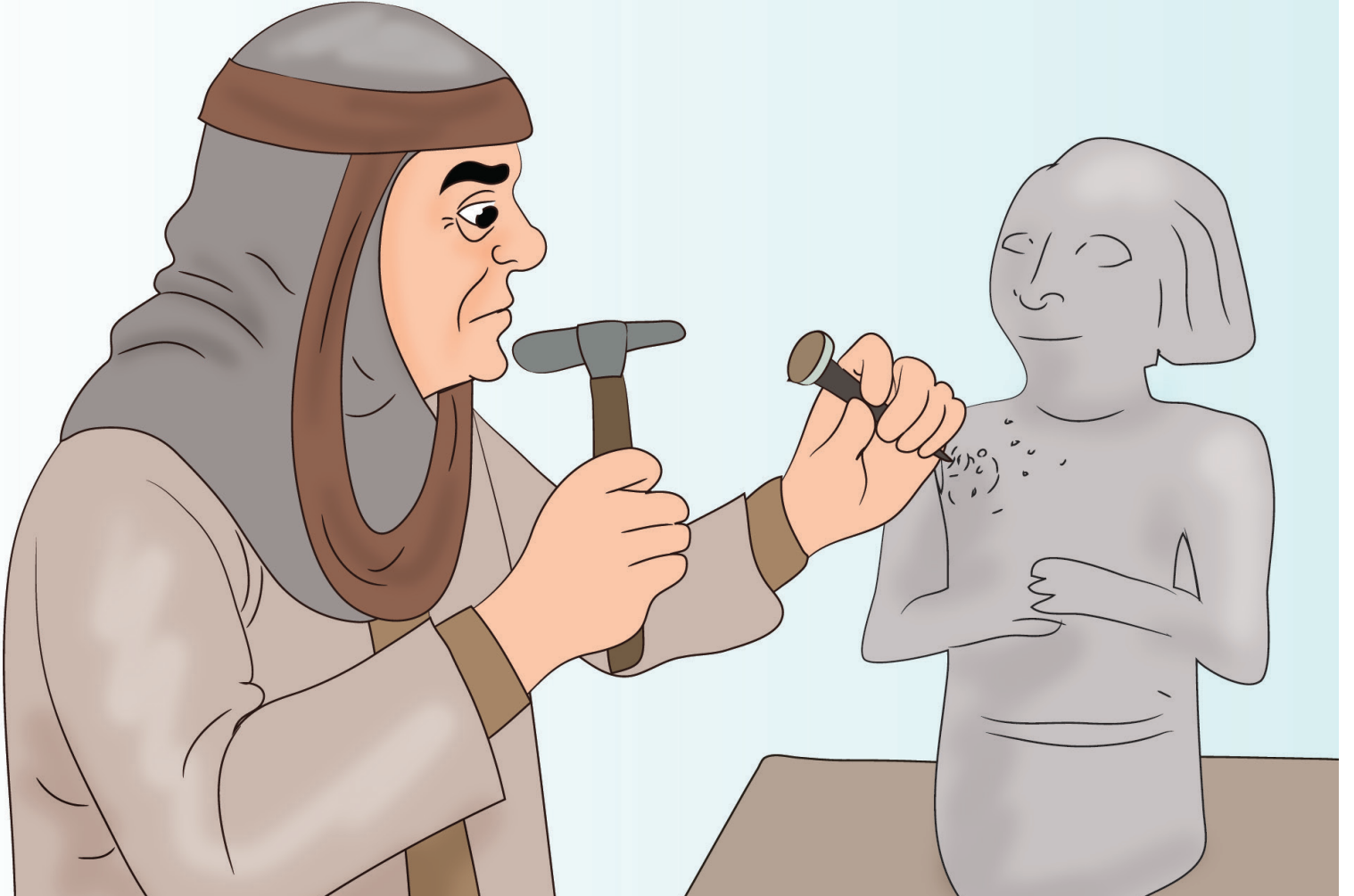

Mustafa Bey devam etti: "Allah'ımız, Peygamberimiz Hz. Muhammed'e şöyle hitap eder. Kitaptaki İbrahim'i de hatırla ve başkalarına da hatırlat: Gerçekten O, özü sözü doğru bir Peygamberdi." (19/41)

"Kur'an'da en çok sözü edilen peygamberlerden biri Hz. İbrahim'dir. Allah'ımız bize örnek, ibret olsun diye Tevrat'ta, İncil'de, Kur'an'da Hz. İbrahim'in başından geçenleri geniş geniş anlatmıştır.

Biliyorsunuz Hz. İbrahim'in babası Azer o dönemin meşhur put yapımcılarından biriydi. Putlarını yapar ve çarşıda satardı. Kendisi de putperestti. Hz. İbrahim'e peygamberlik gelince İbrahim ilk önce en yakınındaki kişi olan babasını bir olan Allah'a inanmaya davet etti."

"Hani İbrahim, babası Azer'e (şöyle) demişti: Sen putları ilahlar mı ediniyorsun? Doğrusu, ben seni ve kavmini apaçık bir sapıklık içinde görüyorum." (6/74)

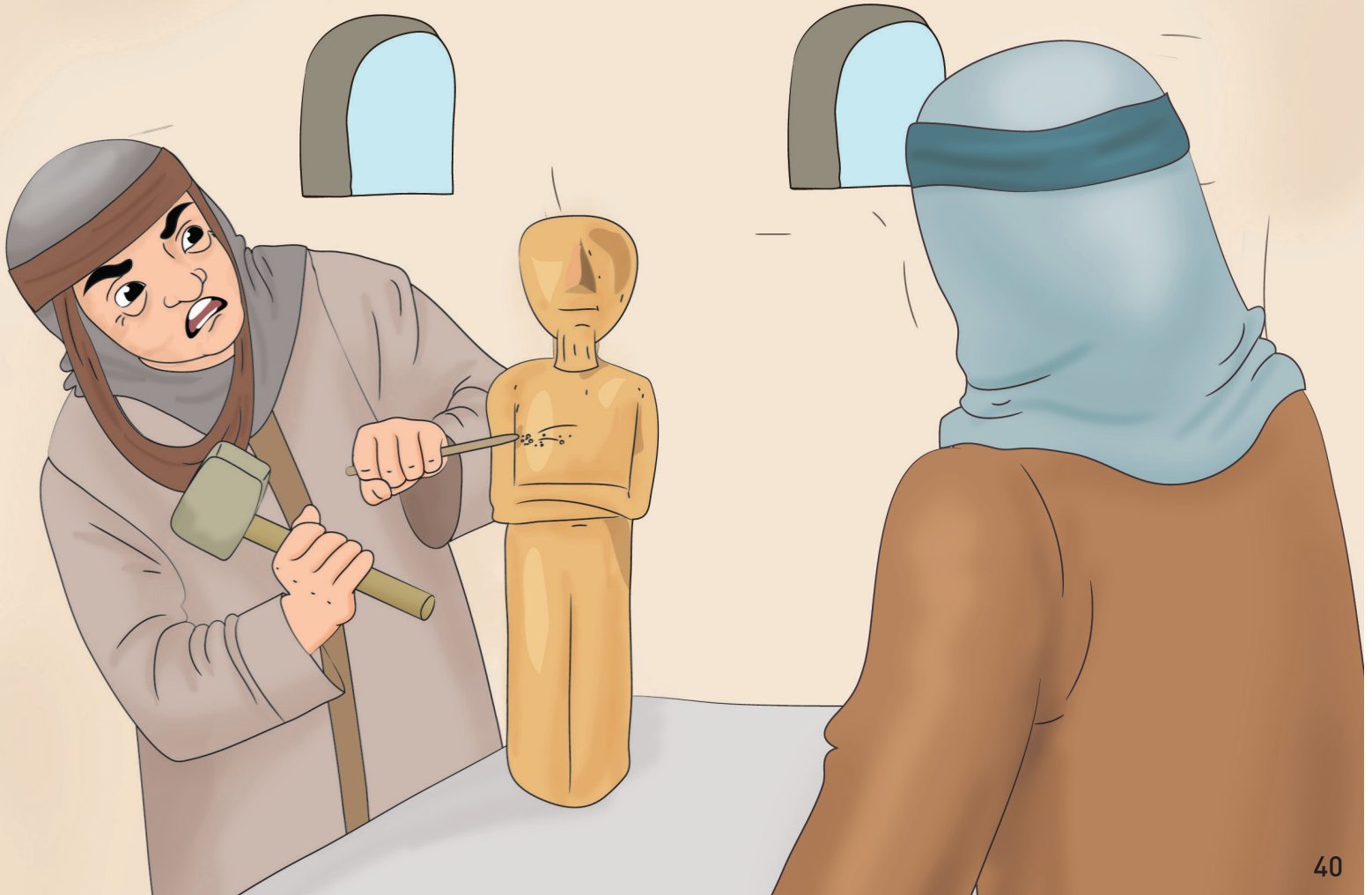
"Babasının işi put yapmaktı ve o bu özelliği ile tanınmış bir insandı. Belki geçim kaynağını kaybetmek istemedi. Belki toplumdaki yerini düşündü. Belki de Nemrut'un kendisine bir zarar vereceğinden korktu. Ama Hz. İbrahim'e karşı direndi. İbrahim ise babasının inanmaması üzerine yılmadı, tebliğine devam etti. Bu çabaları Kur'an'da şöyle anlatılıyor." "Hani babasına demişti: Babacığım, işitmeyen, görmeyen ve seni herhangi bir şeyden bağımsızlaştırmayan şeylere niye tapıyorsun?" (19/42)

"Babacığım, gerçek şu ki, bana, sana gelmeyen bir ilim geldi. Artık bana tabi ol, seni düzgün bir yola ulaştırayım." (19/43)

"Ey babacığım! Gel şeytana kulluk etme. Şüphe yok ki, şeytan sınırsız rahmet sahibi olan Rahman'a baş kaldıran birisidir." (19/44)

"Ey babacığım! Ben, senin başına O sınırsız rahmet sahibi Rahman'ın katından bir azap gelip çatmasından ve böylece şeytanın dostu olmandan korkarım." (19/45)

"Hz. İbrahim'in bütün bu şefkatli yaklaşımları babasını bir türlü imana getiremiyordu."

Mustafa Bey bir yudum çayından alarak devam ediyordu. "Bu tebliğler karşısında babası daha da sinirlendi. Düşünün çocuklar Hz. İbrahim onu ateşten kurtarmak, yaratıcısını anlatmak için o kadar çabılıyor. Ama babası daha beter kızıyor hatta çocuğunu tehdit ediyor ve diyor."

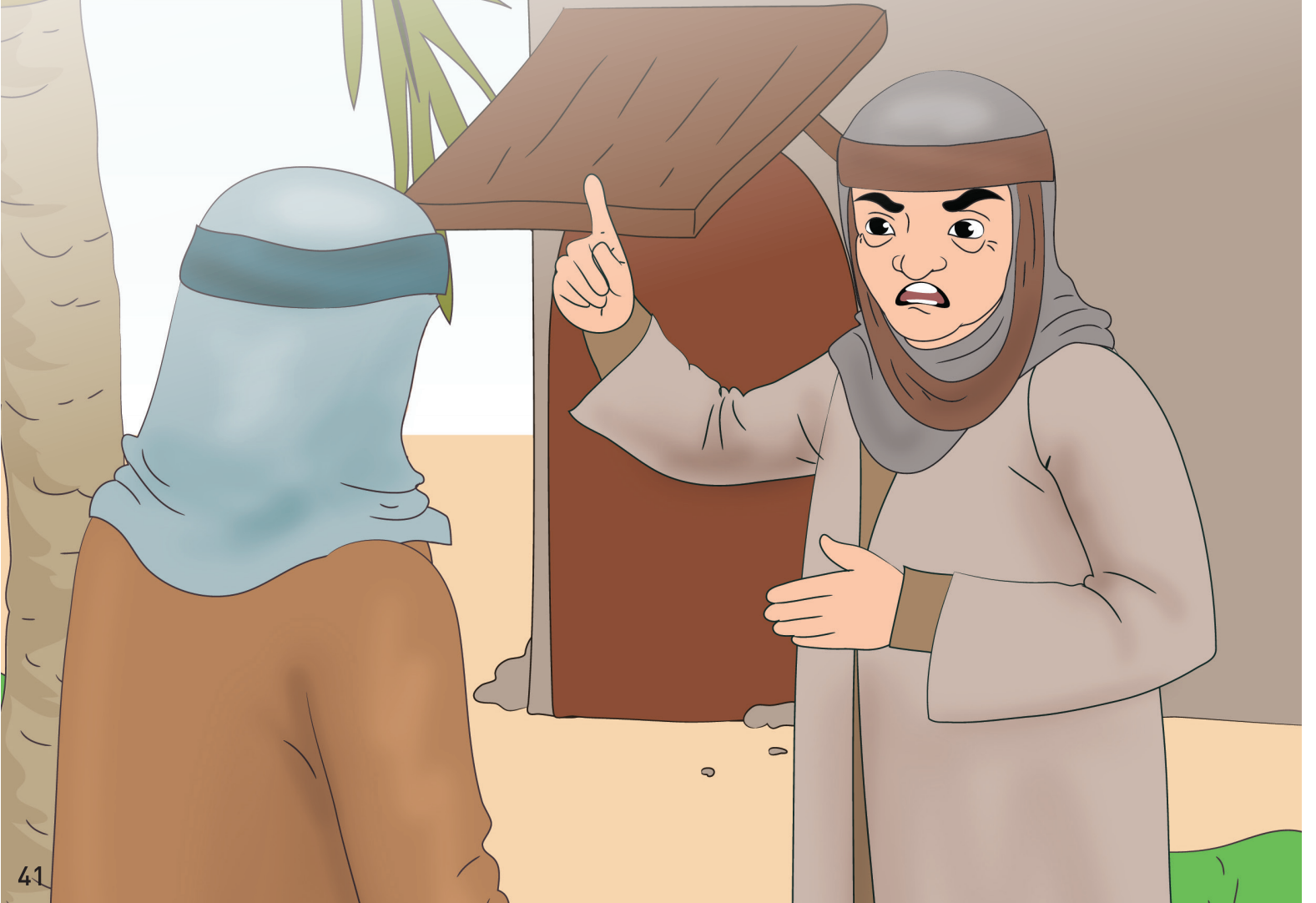
"Ey İbrahim! Sen benim tanrılarımdan yüz mü çeviriyorsun? Eğer bu tutumuna bir son vermezsen, seni mutlaka öldüresiye taşa tutarım. Haydi git, bir süre benden uzak dur." (19/46)

"Düşünün çocuklar, babası Hz. İbrahim'i Allah'a inanıyor diye taşılayıp öldüreceğini söylüyor. Ne kadar acı değil mi? Bunun üzerine Hz. İbrahim çok üzülüyor ama yine de babasına karşı şefkatle davranıyor."

"Sana selam olsun! diye cevap verdi. Rabbinden seni, bağışlamasını isteyeceğim. Çünkü O, bana karşı çok lütfkârdır."

(19/47)

Sonra da, "Sizden ve sizin Allah'tan başka yalvarıp, yakardığınız şeylerden uzak duracak ve yalnızca Rabbime yalvaracağım. Böylece Rabbime yalvarmakla, sizin gibi bedbaht olmam." (19/48) dedi.

"Hz. İbrahim babasından ve putlardan uzaklaşıyor. Kur'an'da bu konu şöyle anlatılıyor."

"Ve böylece İbrahim, onlardan ve onların Allah'ı bırakıp da tapındıkları şeylerden uzaklaşınca O'na İshak'ı ve Yakub'u bahsettik ve bunların hepsini de peygamber yaptık." (19/48)

"Onlara rahmetimizden armağanlar bağışladık ve onlar için yüce bir doğruluk dili verdik." (19/49)

"Hz. İbrahim babasına çok üzülüyor, onun için dua etme sözü verdiği için de dua etmeye devam ediyor. Ama Kur'an'da belirtildiği gibi babasının Allah'a düşmanlık yaptığını anlayınca dua etmeyi bırakıyor."

"İbrahim'in, atası için yarlıganma dilemesi, ancak ona vaadettiğini tutmak içindi. Fakat onun, Allah düşmanı olduğu kendisince iyice anlaşıldığı zaman ondan vazgeçti. Şüphe yok ki İbrahim, çok ağlayıp dua eden, insanlara fazlasıyla merhamet eden bir zattı." (9/114)

"Ne kadar kötü, zor bir şey" dedi Turgay. "İnsana babasının bile düşmanlık etmesi."

"Evet" dedi Mustafa Bey, "çok zor ama bizi asıl yaratan Allah'a düşmanlığı kim yaparsa yapsın o bizim de düşmanımızdır. Babamız bile olsa."

Herkes hayranlıkla dinliyor Mustafa Bey'e sorular soruyorlardı. Mustafa Bey bu soruların sonunun gelmeyeceğini fark edince, "Ya Turgay'a daha Urfa'yı gezdirmedik. Hadi hazırlanın da çıkalım. Ayetlere yarın devam ederiz." dedi.

Hep beraber en önce Dergâh'a gittiler.

Turgay hayran hayran etrafı, camileri, yeşilliği, suları, balıkları seyretti.

Ömer burasının Urfalılar tarafından "Dergâh veya Halil'ür Rahman" olarak bilindiğini ve "Kutsal bir yer" olduğunu söyledi. "Şanlıurfa'nın en çok turist alan yeri burasıdır" dedi.

Burası huzuruyla, maneviyatıyla âdeta insanı büyüleyen bir yerdir. Turgay bol bol fotoğraf çeker, beraber fotoğraf çekildiler. Turgay, "Muhteşem bir yer burası, nasıl da maneviyat kokuyor" dedi.

Mezarların yanına gittiler önce orada yatanların, ölmüşlerinin ruhuna birer Fatiha okudular.

Oradan Hz. İbrahim'in doğmuş olduğu rivayet edilen mağaraya girdiler. İçeriye girip o serin havayı hissedip, mağaranın alt tarafındaki suyu seyrettiler, kana kana içtiler. İçeride imanın en güzel ruhu vardır. Hep beraber burada iki rekât namaz kıldılar. Allah Nemrutlara, putlara meydan okuyacak Peygamberini bu mağarada dünyaya göndermişti. Turgay çok heyecanlıdır. Mağaranın kayalarına dokundu. Hem kendisi, ailesi, ülkesi, hem de başta Müslüman kardeşleri olmak üzere tüm insanlık için dua etti.

"İşte," dedi Ömer."Hz. İbrahim'in babasının,Nemrut'un doğacak bebeklerini öldürmesinden korktuğu için annesini buraya getirdiğine inanılır. Hz. İbrahim burada doğmuş ve burada büyümüştür. Burada 15 ay içinde 15 yaşındaymış gibi serpilip gençleşmiştir."

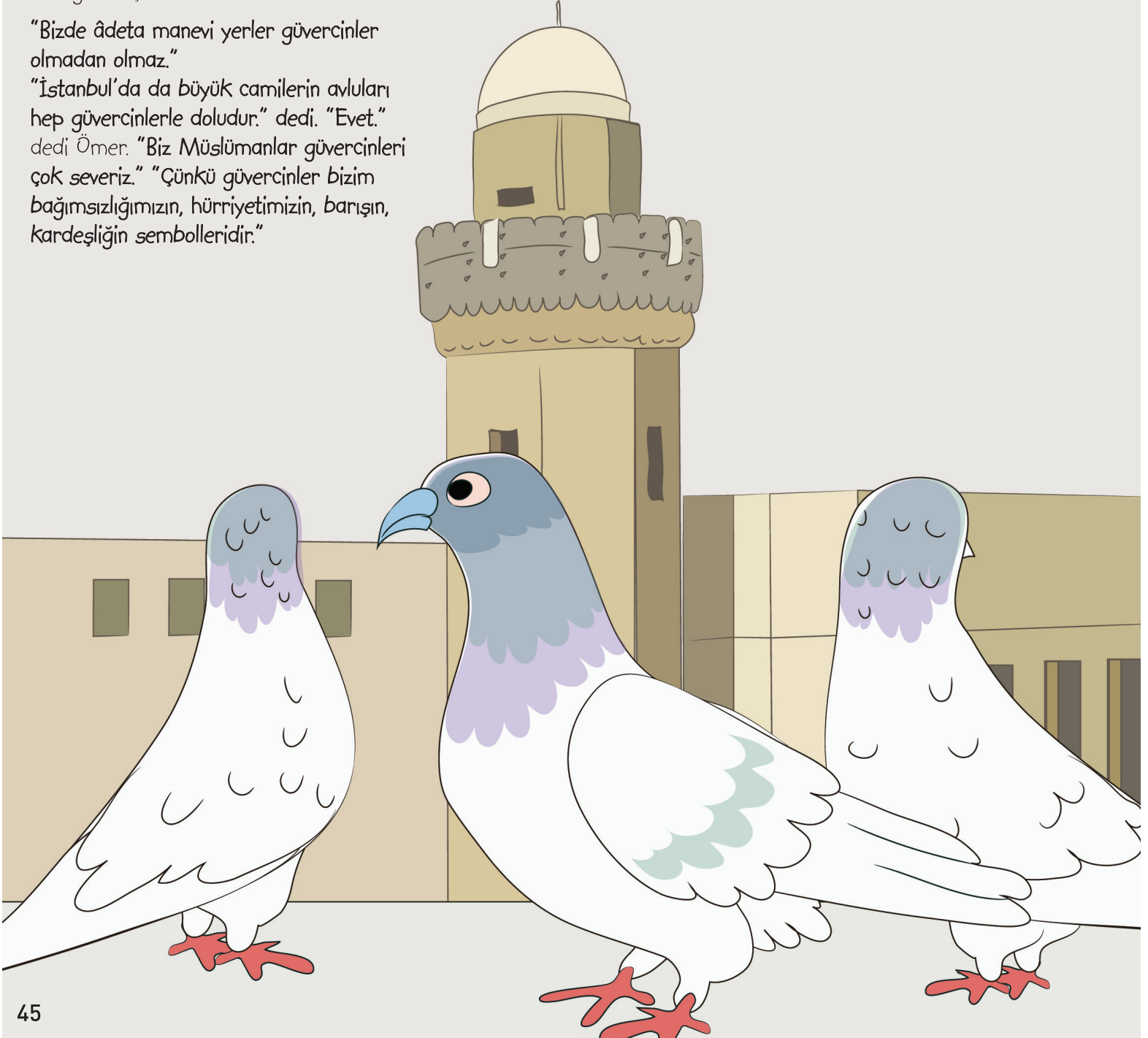
Bu mağara Turgay'ın çok hoşuna gitmişti. Bir türlü çıkmak istemedi. İçerisi huzur, sevgi, barış ve kardeşlik dolu.

Mağaranın yanında havuz, mezarlar, mescit ve cami vardır. Her yerde güvercinler uçuşmakta, dolaşmaktadır. Mağaranın arkasındaki kayalıklara bir çok güvercin tünemiştir. Turgay güvercinlerin bu mekâna daha bir maneviyat kattığını düşündü.

"Bizde âdeta manevi yerler güvercinler olmadan olmaz."

"İstanbul'da da büyük camilerin avluları hep güvercinlerle doludur." dedi. "Evet." dedi Ömer. "Biz Müslümanlar güvercinleri çok severiz." "Çünkü güvercinler bizim bağımsızlığımızın, hürriyetimizin, barışın, kardeşliğin sembolleridir."

"Arif Nihat Asya'nın çok sevdiğim bir güvercin şiiri var." dedi Turgay.

"Aaaa okurmusun?" dedi Ömer.

"Birazı aklımda." dedi Turgay.

"Konsun yine pervazlara

Güvercinler.

'Hu hu'lara karışsın

Aminler...

Mübarek akşamdır,

Gelin ey Fatıha'lar, Yasin'ler!"

"Çok güzelmış." dedi Mustafa Bey. "Güvercinlerimiz hür ufukların, zincirleri parçalayan semalarında sevgiyle, Allah'ın zikriyle uçuşurken güzeller.

Göklerde süzülürken güvercinlerin, renklerini, ırklarını, türlerini, cinsiyetlerini, nerenin kuşu olduklarını ayırt edemeyiz. Onlar bu kayıtsız hürriyetleri içinde bizlere sevgiyi, kardeşliği, hep beraber yaşamayı öğretirler.

Kimse kimseyi kıskanmadan, kem gözle bakmadan."

"Güvercinler sanki hu hu diye zikreden İbrahim'in kuşları gibi." dedi Turgay.

Turgay doya doya her yeri gezmek, görmek, içine sindirmek istiyordu. Bu arada devamlı sorular soruyordu:

"Bu caminin adı nedir?"

"Bu caminin adı Mevlid-i Halil Camisi." dedi Mustafa Bey. "Mevlid 'Kutlu Doğum' demektir.

Hiz. İbrahim hemen yanbaşındaki mağarada doğduğı için bu camiye Mevlid-i Halil Camii adı verilmiştir."

Hep beraber Mevlid-i Halil Camisine girip içerde iki rekât namaz kıldılar. Sonra bu küçük ama huzur, sakinlik veren camide biraz oturdular.

Mustafa Bey, "Burası ilk olarak putperest tapınağı olarak yapılmış." dedi. "Sonra Yahudilik döneminde

Havra olduğundan bahsedilir. Milattan Sonra

Kilise inşa edilmiş. Bizans döneminde bu alana

döneminde 1523 tarihinde Muhammed Salih

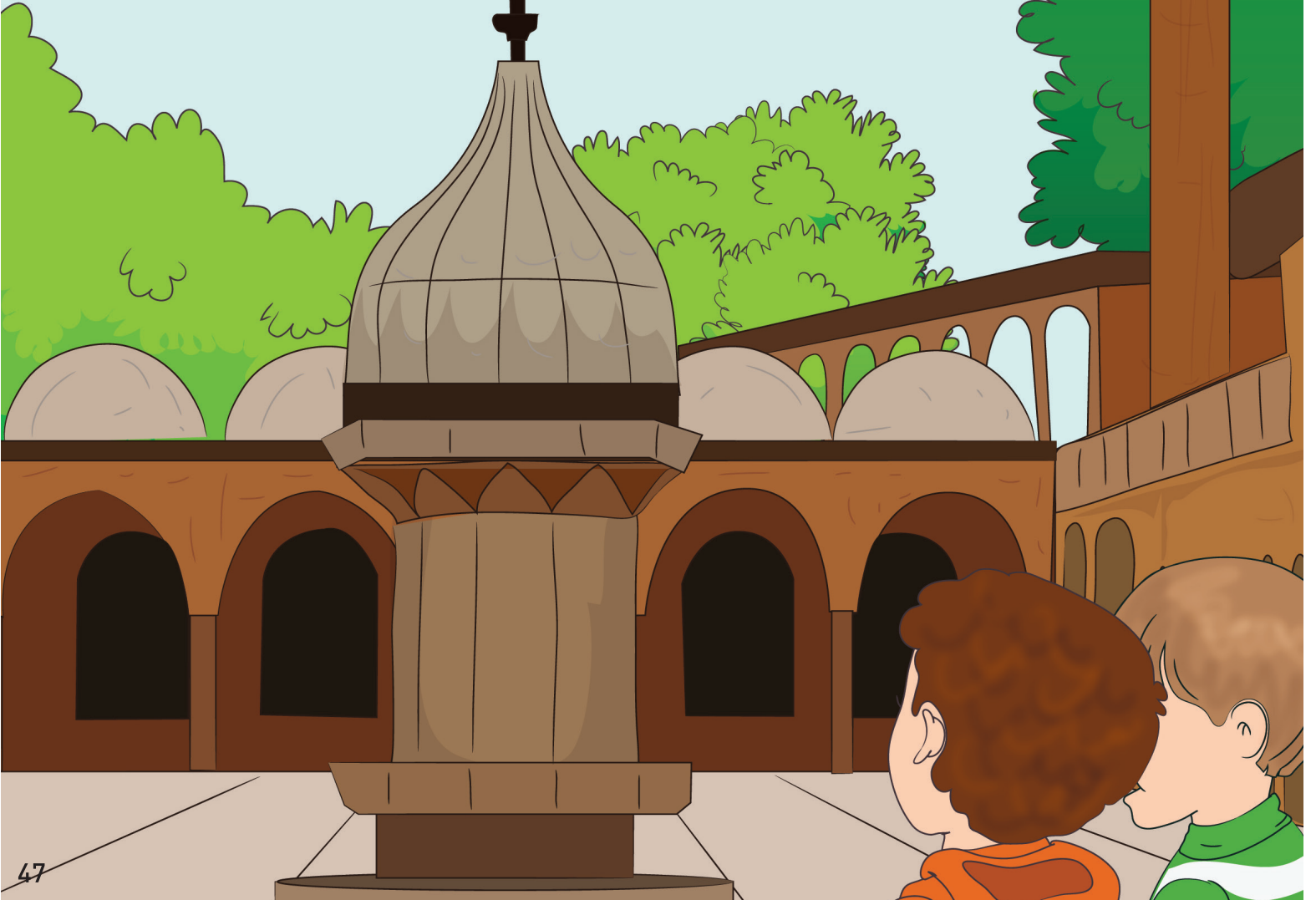
"Vaaaaay!" dedi Turgay şaşkınlık içinde.

150 yıllarında ise buraya Hristiyanlar Kilisesi adında bir

Urfa Ayasofyası yapılmış. Son olarak; Osmanlı

Paşa tarafından aynı alana cami inşa edilmiş."

"Buralarda her yer tarih kokuyor."

Hep beraber Hz. İbrahim'in doğduğu mağaranın karşısındaki boş mezarın başına gittiler, burada Said Nursi çeşmesinden su içtiler.

Turgay Hz. İbrahim mekânlarını yavaş yavaş, sindire sindire gezmek istiyordu. Bunun için her yerde sorular soruyordu.

"Bu büyük cami nedir Mustafa amca?"
"İnsanların burayı akın akın ziyaret etmeleri üzerine artık Mevlid-i Halil Camisi küçük gelmiş. Şanlıurfalılar da 1986 yılında bu büyük Dergâh Camisini yapmışlar. Hadi birazdan ezan okunacak ikinci namazımızı da burada kılalım."

Hep beraber Dergâh camisine girip ikinci namazlarını kıldılar. Turgay burada kendisini İstanbul'un büyük camilerindeymiş gibi hissetti. Namazdan sonra oturup biraz camiye seyrettiler.

Ömer "Baba, hadi zikre de katılalım" dedi.

"O da ne?" diye sordu Turgay.

Mustafa Bey, "Burada Kadiri Şeyhlerinden Dede Osman Avnî'nin türbesi de bulunur. Bu onun başlattığı bir gelenektir ve yüzyıllardır hiç kesilmeden devam eder. Kadiri kardeşlerimiz Mevlid-i Halil camisinde her sabah ve ikindi namazlarından sonra zikir yaptılar."

"E herkes katılabilir mi?" diye sordu Turgay.

"Evet," der Ömer. "Hadi biz de katılalım."

Biraz sonra, devam eden zikre katılmak için Mevlid-i Halil Camisine girdiler. İnsanlar halka olmuş, Kur'an'dan ayetler okudular. Allah'ın güzel isimlerini tekrar ettiler. Dualar edilir. Zikir tüm İslam âleminin, tüm insanlığın mutluluğu, huzuru, kardeşliği, barışı için edilen dualarla son bulur. Yaklaşık bir saat kadar sürmüştü.

Turgay hayatında katıldığı bu ilk zikirden çok büyük bir haz aldı. Âdeta mutluluktan uçuyordu. Burada hep kalmak, hiç ayrılmamak istedi. Ama acıkmışlardı. Gidip Urfa Kebabı, içli köfte, bostana, lebeni, şılıktan oluşan Şanlıurfa'nın güzel yemeklerini yediler.

Turgay ve Ömer gün boyu bir güzel yorulmuşlardı. Buna rağmen Turgay gördükleri karşısında heyecanından bir türlü uyuyamıyordu. Damda döşeklerde yatarken yıldızları, ayı seyrediyor, düşünüyordu. Ömer yatağa girer girmez uyumuştı. Turgay, peygamberlerin kendilerine ne güzel bir elçi olarak gönderildiğini düşünüyordu. Peygamberlerin hepsi bize Allah'ımızı tanıtmak, O'nun mesajlarını iletme için gönderilmişlerdi. Peygamber hayatlarında bizler için, hayatımızı daha güzelleştirmek için ne güzel örnekler vardı.

Turgay, **"İnsanlar peygamberlere uysa, onların yolundan gitse bu dünyada ne bir kavga, ne bir adaletsizlik, ne de zulümler olacağını"** düşünüyordu. İşte Rabbini, peygamberini bilen bir aile ülkenin öbür ucundan gelen kendisini ne güzel, ne muhteşem karşılıyorlardı. Bu Turgay'ın ikinci gecesi idi daha ve kendisini misafir eden aile ile ne kadar kaynaşmış, ne kadar da hemen dost, arkadaş oluvermişlerdi. Ne güzel, ne samimi insanlardı bunlar. Turgay'ın gözleri yaşardı, bu düşünceler içinde uyuya kaldı.

Sabah yine Mustafa Bey ile Zeynep Hanım gün ışıklarıyla beraber kalkmışlardı. Mustafa Bey ağaçlarla ilgileniyor, tavuklara yem veriyor; Zeynep Hanım bostanı suluyor; büyük kızlar kahvaltı hazırlıyorlardı. Ömer ile Turgay horoz sesleriyle uyanıp birbirlerine gülümsediler. Aşağıya indiklerinde herkes birşeylerle uğraşıyorlardı. Sevda ile Musa bile uyanmış koşuşmaya başlamışlardı.

Zeynep Hanım Turgay'a, "Sevda sana küsmüş" dedi.

Turgay hayretle "Niye?" diye sordu.

Sevda da hemen yanlarına gelmişti. "Çünkü Turgay abi siz dün gezmeye gittiniz ama beni götürmediniz" dedi.

"Ama ben ne yapayım baban sadece Ömer ile beni götürdü." dedi Turgay. "Bizim canımız yok mu?" dedi Sevda. "Bugün de beni götürmezseniz sizinle de, Ömer abimle de, babamla da bir daha hiiii konuşmam!"

Mustafa Bey de gelmişti. Zeynep Hanım ile hep beraber Sevda'nın sözlerine gülüştüler.

"Artık başka çaresi yok." dedi Mustafa Bey. "Bugün Sevda'yı da götüreceğiz." Sevda "Yaşasınnnnnnn!" diye bağırıyor yerinde zıplıyordu.

"E biz de küseriz." dedi Zeynep Hanım.

"Bir siz eksiktiniz, e hadi bakalım hep beraber gidelim." dedi Mustafa Bey. Turgay ne güzel bir aile diye düşündü.

Yine bostandan domatesler, salatalıklar, biberler topladılar. Bu sabah Zeynep Hanım misafiri için Hz. İbrahim'in baş yemeği olan Tirit yapmıştı. Turgay hayatında ilk defa Tirit yiyordu.

-Bayıldım, Zeynep Teyze bu ne böyle? diye sordu.

Zeynep Hanım, "Bu bize İbrahim Peygamberden kalma bir yemektir. Şanlıurfa'mızın geleneksel, en meşhur yemeklerindendir. Bu bölgede, Arabistan'da çokça yenilir. Her yerde de Tirit denilir."

"Ne güzel," dedi Turgay. "Peki nasıl yapıyorsunuz?"

Zeynep Hanım, "Önce eti parçalara ayırıyoruz. Kuyruk, kemik ve tuz ile birlikte tencereye koyup iki saat pişiriyoruz. Sonra kuyruğu alıp, eziyor ve üzerine bir su bardağı et suyu ve toz halinde safran koyuyoruz. İçindeki kemiklerin iliklerini boşaltılarak alıyoruz. Etleri el ile tiftiyoruz. Ekmekleri kare şeklinde kesip tabağa koyuyor, üzerine et, kuyruk koyuyoruz. En sonunda üzerine kaynar et suyu, sarımsaklı yoğurt koyuyoruz. Sonra da afiyetle yiyoruz." dedi.

-Ama çooooook lezzetliymiş, dedi Turgay. Eve dönünce bunu anneme anlatayım bize de yapsın.

Gök yüzünden gruplar halinde güvercinler uçuşuyordu.

"İsterseniz bugün size Hz. İbrahim'in dört kuşundan bahsedeyim, onunla ilgili ayetler okuyalım" dedi Mustafa Bey.

"Hz. İbrahim'in kuşları da mı var?" diye hayretle sordu Turgay.

"Evet" dedi Mustafa Bey. "Hem de ayetlerde geçen kuşları."

"Yaaaaa!" dedi Turgay. "Ne kadar cahiliz, Kur'an'da Hz. İbrahim'in kuşları anlatılıyor benim haberim yok."

"Olsun." dedi Zeynep Hanım. Bilmemek ayıp değil, öğrenmemek ayıp. Biz de okuyup öğreniyoruz işte. Hem ayetleri okumak, üzerinde düşünmek ne kadar güzel."

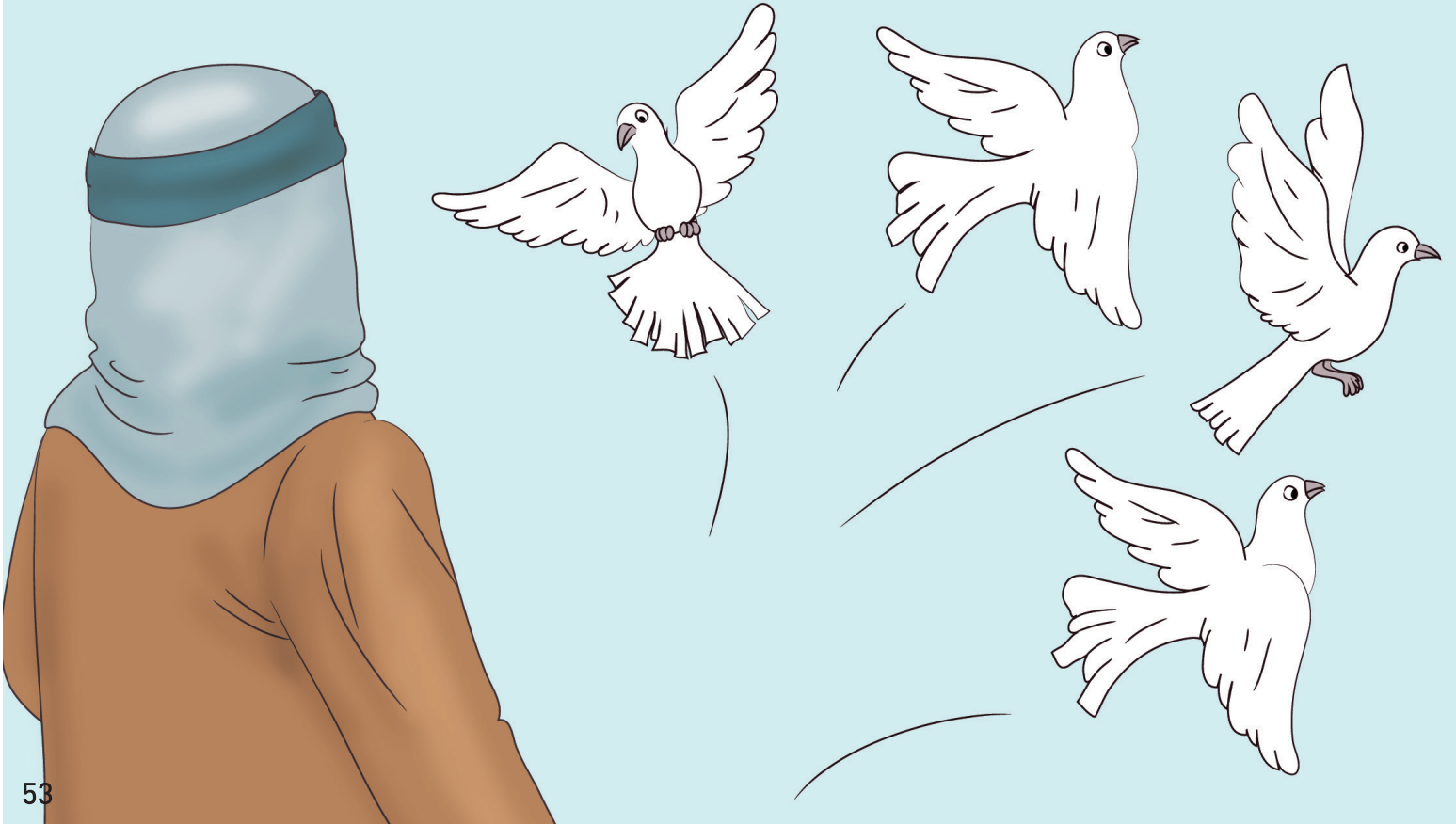
"Eveeee!" diyerek söze başladı Mustafa Bey. Herkes susmuş onu dinliyordu. "Bu konu Bakara Suresi'nin 260. ayetinde anlatılıyor. Ayette Rabbimiz şöyle diyor:"

"Bir zamanlar İbrahim de, "Ey Rabbim, ölüleri nasıl dirilteceğini bana göster." demişti.

Allah, "Yoksa inanmadın mı?" buyurdu.

İbrahim, "Elbette inandım. Fakat kalbimde şüphe kalmaması, tatmin olması, aklımın yatması için görmek istiyorum." dedi.

Bunun üzerine Allah: "Öyleyse dört kuş yakala. Kuşları kendine alıştır. Sonra onları kesip parçala ve birbirine karıştır. Her dağın başına onlardan bir parça koy. Sonra da onları çağır, koşarak sana gelirler. Allah'ın kudretli, hikmet sahibi ve hükümrân olduğunu bil buyurdu."

"Aaaa!" dedi Turgay, "Çok ilginç bir ayet. Niye Hz. İbrahim böyle bir soru soruyor acaba?"

Mustafa Bey, "Allah'ımız insanlara, Hz. İbrahim aracılığıyla öldükten sonra dirilmeyi anlatmak istiyor." dedi.

"İbrahim Peygamber ölülerin diriltileceğine inanıyor, fakat kalbinin tatmin olmasını istiyor. Ne güzel!" dedi Zeynep Hanım.

"Evet dedi Mustafa Bey. Bununla Allah'ımız bize imanımızı, imanın her konusunu sorgulamamız, araştırmamız gerektiğini, peşin fikirle, anneden babadan duymakla kabullenmenin eksikliğini anlatmak istiyor."

"Yani Allah araştırarak, öğrenerek, bilerek, sorgulayarak iman etmemizi istiyor değil mi baba?" dedi Ömer.

"Evet canım aynen öyle."

"Eeee sonra ne olmuş?" dedi Turgay.

"Rivayetlere göre" dedi Mustafa Bey, "Allah'ımızın bu emrinden sonra Hz. İbrahim horoz, tavus, karga ve güvercin kuşlarını aldı, kendisine alıştırdı. Daha sonra bunların kafalarını kesti. Vücutlarını parçalara ayırdı. Başlarını kendisinde tutarak kanlarını, tüylerini, etlerini birbirine karıştırdı. Daha sonra bu parçaların her birini bir dağa koydu. Kendisi de bu parçaları görebileceği bir yerde durdu. Kestiği kuşların kafalarını elinde tuttu."

"Sonra da, 'Yüce Allah'ın izniyle geliniz!'" dedi. Bu parçalar, kanlar, tüyler her birisi kendi bedenine doğru uçtu, sonunda her biri önceki gibi bir araya gelip toplandılar. Horoz, tavus, karga, güvercinin bütün zerreleri birleşti ve gövdeleri tekrar yaratıldı. Ama başları Hz. İbrahim'de olduğu için başsız kaldılar. Hz. İbrahim bir daha seslenince ayakları üzerine koşarak ona doğru geldiler."

Çocuklar hayretler içindeydiler. Hepsinin çok hoşuna gitmişti. "Vaaaay!" diye seslendi Ömer ve Turgay: "Çok güzelmiş yaaa!"

"İşte böyle." dedi Mustafa Bey. "İnsanların vücutları, atomları da nerede olursa olsun, İsrail meleğinin Sur'u üflemesi ile birbirine koşar, birleşir ve ruhlar da bedenlerine gelirler."

Zeynep Hanım, "Aslında şu yediğimiz domates, salatalık, biber herşey de öyle Allah'ın emriyle, kanunuyla birleşmiyor mu?" dedi. "Hava, su, toprak ufacık bir tohumla koşturuluyor ve lezzetli sebzeler, meyveler yaratılıyor. Kışın bu ağaçlar nasıl kupkuru kemik gibi oluyorlar. Şimdi ise bal gibi meyvelerle süsleniyorlar. Bize güzelliklerini ikram ediyorlar. Yoksa ne havada, ne suda, ne toprakta tüm bu mucizeleri yapabilecek akıl, ilim, sanat, kudretin, malzemenin hiç biri yok."

"Evet." dedi Turgay. "Aynı İbrahim Peygamberin kuşları gibi."

"Aslında Rabbimiz bize hayatımızda öldükten sonra dirilmenin örneklerini veriyor." dedi Hatice.

Mesela ben yirmi iki senedir yaşıyorum, hiç ölmedim ama geçen seneki, ondan önceki, ondan önceki ben de değilim. Allah hep değiştire değiştire tekrar tekrar yaratıyor bizleri. Önceki benler hep ölmüşler gibi."

Turgay, "Çok ilginç, çok güzel Hatice abla." dedi.

Mustafa Bey, "İşte bu dünyada birbirlerini tanıyan, birbirlerine alışan atomlarımız, hücrelerimiz haşır günü hep birbirlerine uçararak gelecek ve bedenlerimiz yeniden yaratılacaklar."

"Ne güzel!" dedi Ömer, "Orada hepimiz yine bir araya geleceğiz ve inşallah cennette ebediyen mutlu yaşayacağız."

Turgay, "Ya siz ailece ne güzel düşünüyorsunuz." dedi.

Bunun üzerine küçük Sevda sarı saçlarını sallayıp, mavi gözlerini açarak hemen araya girdi.

"Eeee ne demişler Turgay Abi?" dedi. "Güzel gören güzel düşünür, güzel düşünen hayatından lezzet almış."

Hep beraber güldüler. Turgay hayret içinde küçük Sevda'ya bakıyordu.

Zeynep Hanım, "Aferin benim tatlı kızıma." deyip, Sevda'ya sarılarak yanağına bir öpücük kondurdu.

Ayşe, "Kalpler ancak Allah'ı anmakla, zikretmekle, düşünmekle tatmin olur, anlamında bir ayet var" dedi. (13/28)

"Sanki o kuşların Hz. İbrahim'i tanımaları, alışmaları da biraz böyle bir şey."

"Aaaa çok güzel!" dedi Zeynep Hanım.

"Ama ben anlamadım." dedi Turgay.

"Şimdi," dedi Ayşe. "Bir şeyi ne kadar çok tanır, onunla ne kadar çok beraber olursak o kadar çok o şeye alışır, severiz."

"İnsan tanımadığı, bilmediği, alışmadığı şeyi sevmez." dedi Zeynep Hanım.

"E yaratıcımızı, Rabbimizi de ne kadar öğrenir, bilir, tanırırsak o kadar alışır ve severiz. O'nun bizi ne kadar çok sevdiğini fark ederiz. Her zaman O'nun sevgisi, merhameti, güzellikleriyle beraber oluruz." dedi Ayşe.

"Vaaaay, çok güzel!" dedi Turgay.

"Allah ile dost olana, tanıdık, alışık olana, her şey dosttur, güzeldir, sevimlidir." dedi Zeynep Hanım.

Kahvaltıdan sonra Ömer'in ailesi her sabah yaptıkları gibi Kur'an'ı anlama ziyafetine dalmışlardı. Yine Mustafa Bey araya girdi.

"E hadi hep beraber gidiyoruz değil mi?"

"Eveeeeet!" diye bağırdı Sevdâ.

Zeynep Hanım, "E hadi öyleyse sofrayı toplayıp hazırlanalım kızlar."

Hanımlar hazırlanırken erkekler de bahçeyi geziyorlardı. Mustafa Bey şekerpareleri, erikleri, şeftalileri, incirleri, üzümleri eliyle sevir, kokluyor, sanki ağaçlarla konuşuyordu.

– Bahçede yuvasından çıkan küçücük köpekleri Boncuk, ara sıra Turgay'a havlıyor, sonra yine yuvasına kaçıyordu. Mustafa Bey Boncuk'u, civcivleri yakalayıp yakalayıp seviyordu. Turgay, "Mustafa Amca siz ne kadar çok seviyorsunuz ağaçları, hayvanları." dedi. "E onlar Rabbimizin bizi çok sevdiğinin canlı ikramları. Biz de onlara güzel bakarak, onları severek, aslında Allah'ı ne kadar çok sevdiğimizi gösteriyoruz." "Vaaaay!" dedi Turgay. "Çok güzel, hiç böyle düşünmemiştim."

Hep beraber ailenin geniş arabasına doluştular. Hatice, "Baba ben kullanabilir miyim?" dedi.

"E hadi geç bakalım ailemizin yeni şoförü" dedi Mustafa Bey. "Yavaş git ama."

"Aaaa Hatice abla sen araba kullanıyor musun?" dedi Turgay.

Ömer hemen atıldı, "Ablam şoför koltuğuna oturunca biz hep beraber bildiğimiz bütün duaları okuyoruz.

Daha çok imanlı olalım diye bazen babam ablama veriyor arabayı işte."

Hep beraber güleştüler.

Hatice, "Yaaaa anne şu oğluna bir şey söyle, zaten heyecanlanıyorum." dedi.

Zeynep Hanım, "Ömer ablanı kıskanma, bi gün sen de sürersin." dedi.

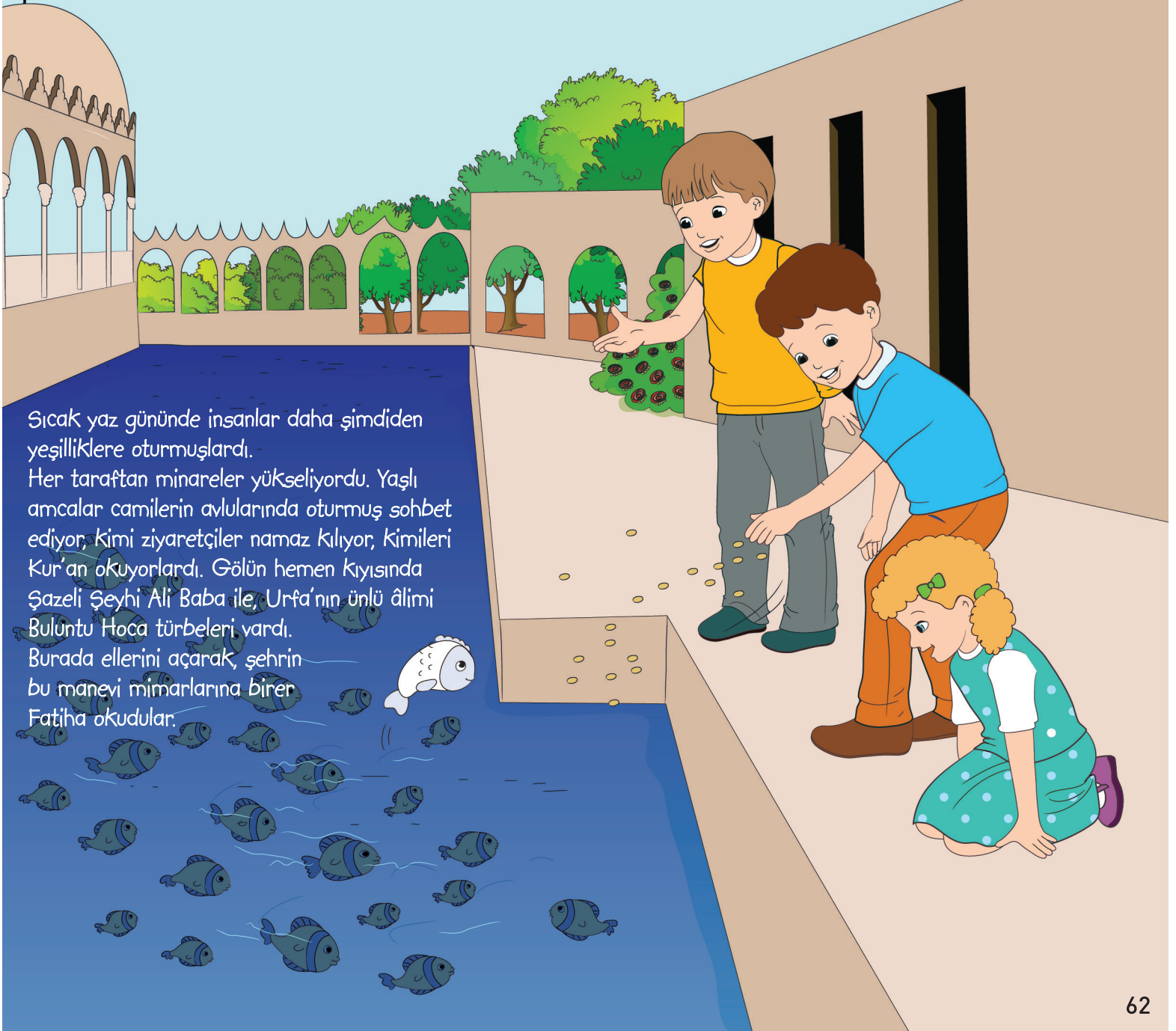
Hatice, "Oh olsun, kıskan işte!" dedi.

Hep beraber güleştüler.

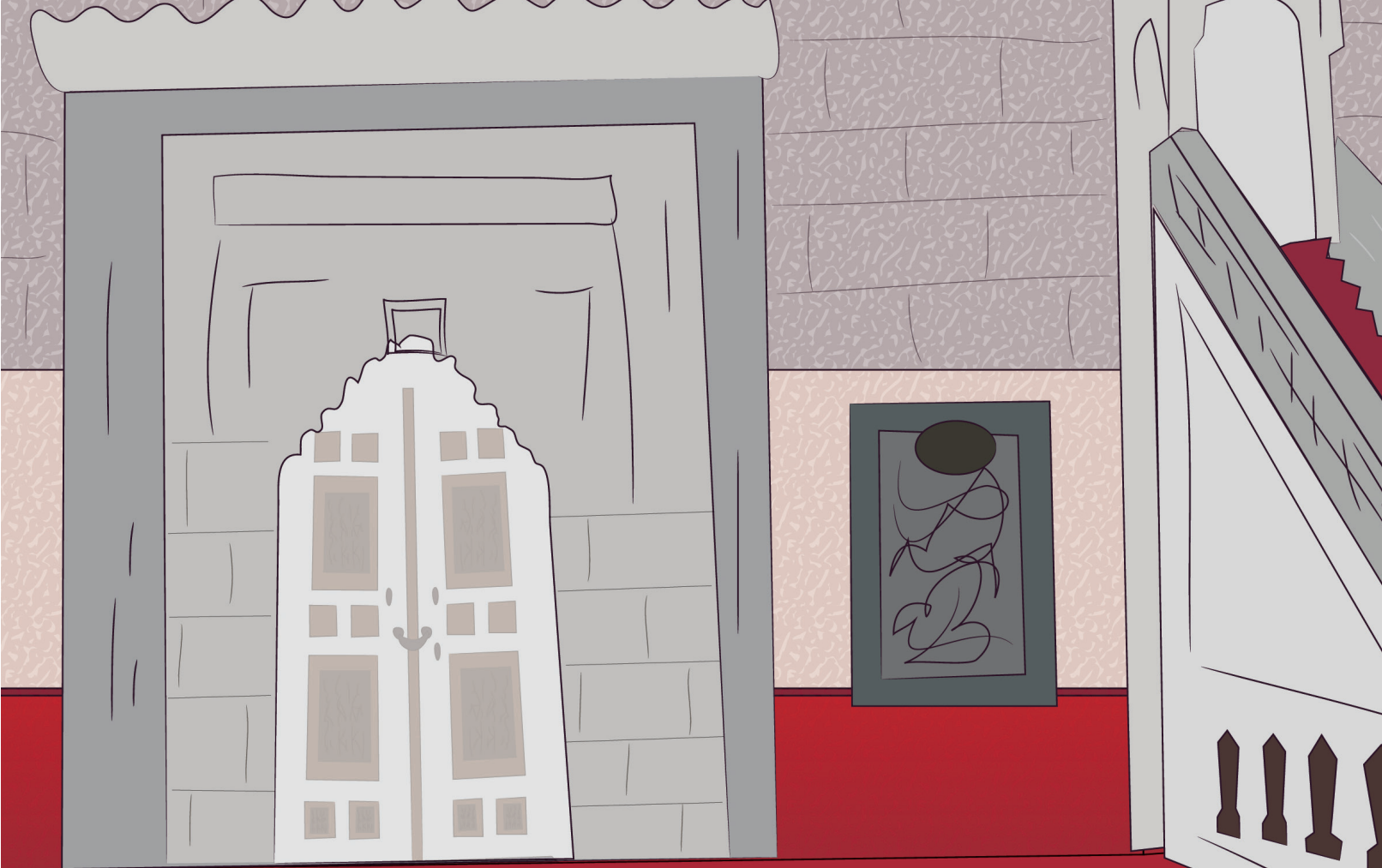

Hep beraber güle oynaya Dergâh'a (Mevlid-i Halil Makamına) girmişlerdi. Turgay, Ömer ve çocuklar buradaki ağaçlara, güllere bayıldılar. Koşa koşa rengârenk güllerin arasına dalıp koklamaya, elleriyle sevmeye başladılar. Balıkları seyretiler. Yem attılar. Balıkların yeme cıvı cıvı atlayışları çok güzeldi. Kemerler, suyun akışı, balıkların yüzüşleri ne güzel manevi bir hava katıyordu buraya.

Sıcak yaz gününde insanlar daha şimdiden yeşilliklere oturmuşlardı. Her taraftan minareler yükseliyordu. Yaşlı amcalar camilerin avlularında oturmuş sohbet ediyor, kimi ziyaretçiler namaz kılıyor, kimileri Kur'an okuyorlardı. Gölün hemen kıyısında Şazeli Şeyhi Ali Baba ile, Urfa'nın ünlü âlimi Buluntu Hoca türbeleri vardı. Burada ellerini açarak, şehrin bu manevi mimarlarına birer Fatıha okudular.

Önce sağ taraftaki küçük bir kapıdan girerek Rızvaniye Külliye'sine geçtiler. Bu girişte siyah beyaz taşlar, kemerler, yazılar vardı. Turgay bunları hayranlıkla seyrediyordu. Girişte içi döşenmiş odalar vardı.

Ömer ve Turgay Koşa Koşa bütün avluyu dolaştılar, odaların içlerine baktılar. Biraz içeride konuşulanları, okunanları dinlediler. Sevda ve Musa avluda oynuyor, koşturuyorlardı. Etrafı dolaşan Turgay ve Ömer sonunda ailenin bulunduğu yere geldiler. Turgay, Mustafa Bey'e, "Burasını kim yapmış, ne zaman yapılmış acaba?" dedi. Mustafa Bey, "Burası Osmanlı Devleti döneminde Rakka Valisi Rızvan Ahmed Paşa tarafından 1736 tarihinde, Rızvaniye Camii'nin avlusunu çevreler şekilde inşa edilmiş." dedi.

Turgay ve Ömer Koşa Koşa Rızvaniye Camisine gittiler. Turgay hayran hayran camiyi seyrediyor, içinde geziniyor, penceresinden balıkları seyrediyordu.

Mustafa Bey "Burası Rızvaniye Camisi." dedi. "Roma-Bizans devrinde de ibadethaneymiş. Burası vali Rızvan Ahmet Paşa tarafından, 1716 yılında cami olarak yaptırılmış."

"Çoook güzel!" dedi Turgay. "Ufacık ama nasıl da maneviyat dolu. Burada insan namaz kılmaya doyamaz."

Kapıya işaret etti Mustafa Bey, "Bak!" dedi. "Bu kapıda hiç çivi kullanılmamış, kapı sadece takarak, birbirine geçmeli olarak yapılmış."

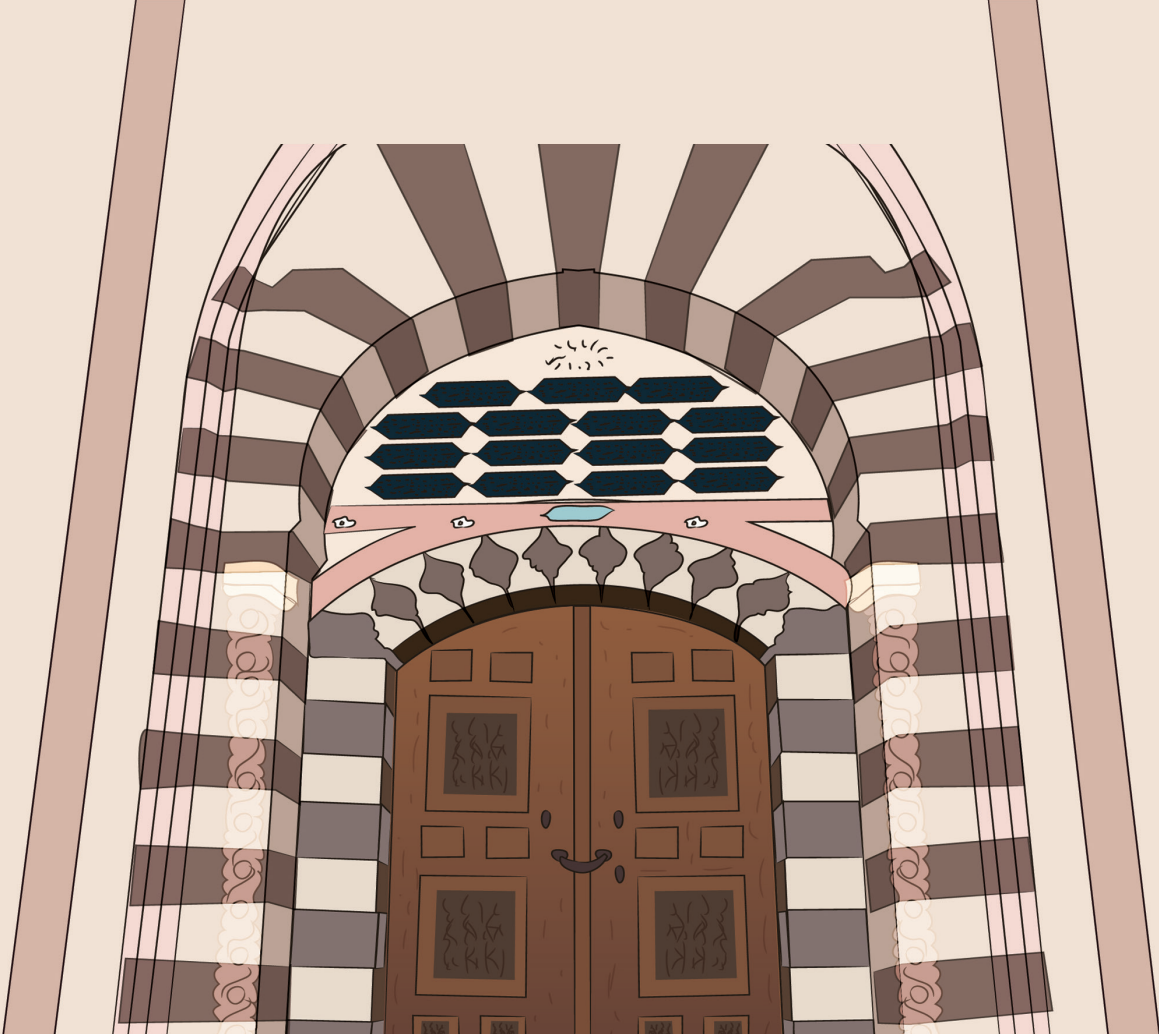
"Vaaaay!" dedi Turgay, "çok güzel."

"Öyle" dedi Zeynep Hanım. "Biz bazen hep beraber gelir burada piknik yaparız."

"Aaaa ne güzel!" dedi Turgay.

"Biliyor musun?" dedi Ömer. "Bu Rızvan Ahmet Paşa çok sert biriymiş ve işçileri çok çalıştırıyormuş, bunun için bu camiye halk arasında 'Zülümiye Camii' de denilmiş."

Turgay güldü.

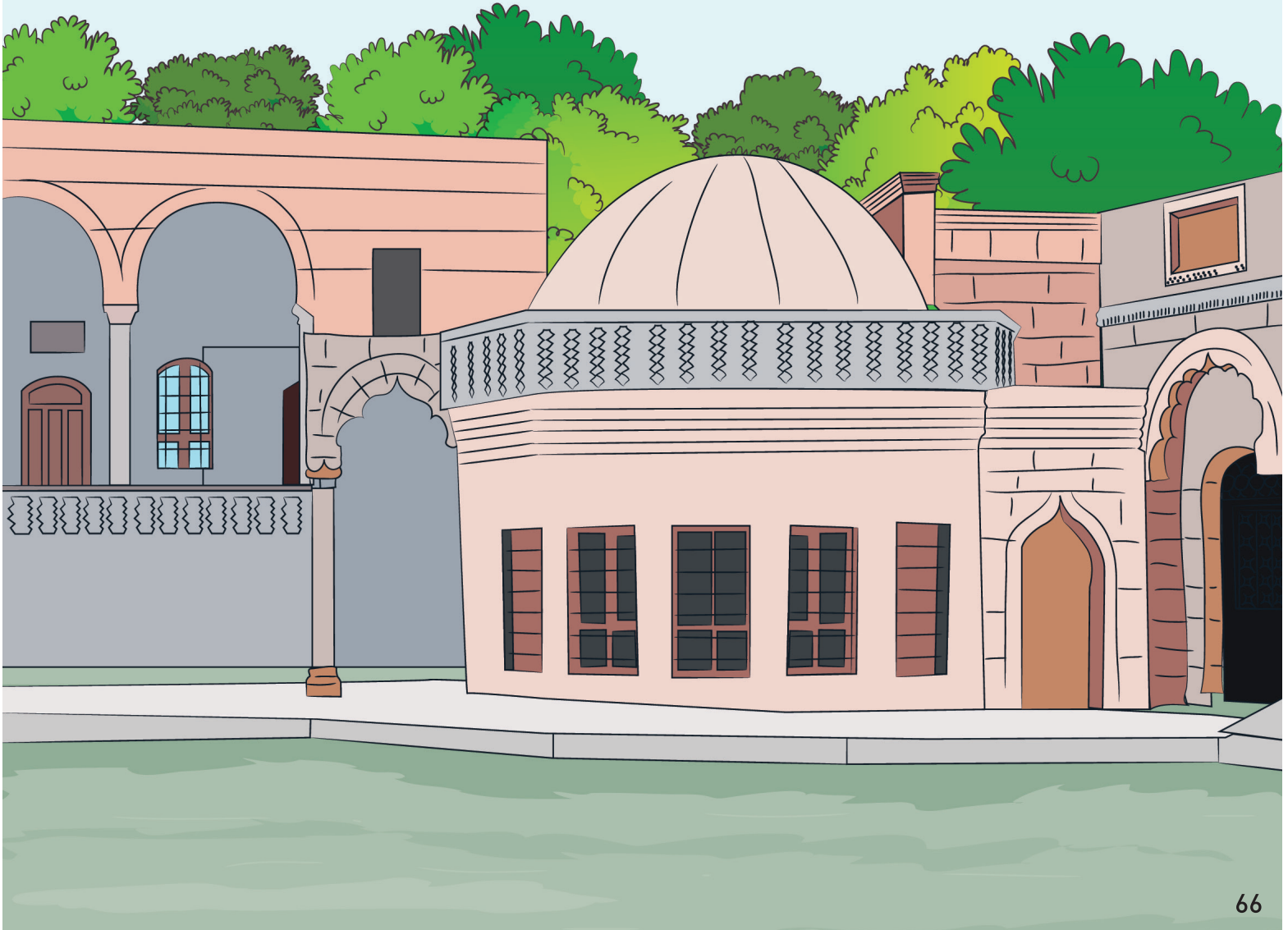
Sonra İbrahim Peygamberin ateşe atılıp düştüğü yeri ziyaret ettiler. Oradaki Halil'ür-Rahman Camisinde öğlen namazını kıldılar. Turgay bu camiye de hayran olmuştu. Neredeyse camilerden çıkmak istemiyordu. Hemen her defasında Ömer onun koluna girerek dışarı çıkarıyordu.

Mustafa Bey, "Bu camiye halk arasında Döşeme Camisi de denir." dedi.

Turgay "Ne zaman yapılmış?" diye sordu.

Mustafa Bey, "Aslında" dedi, "Burası 504 tarihinde Rahip Urbisus tarafından Hz. İsa Peygamber'in annesi Hz. Meryem adına bir kilise olarak yapılmış. Adı da Meryem Ana Kilisesi'dir. Abbasi Halifesi Me'mun döneminde, yani 830 yıllarında camiye dönüştürülmüş."

"Ama çooooook güzel." dedi Turgay.

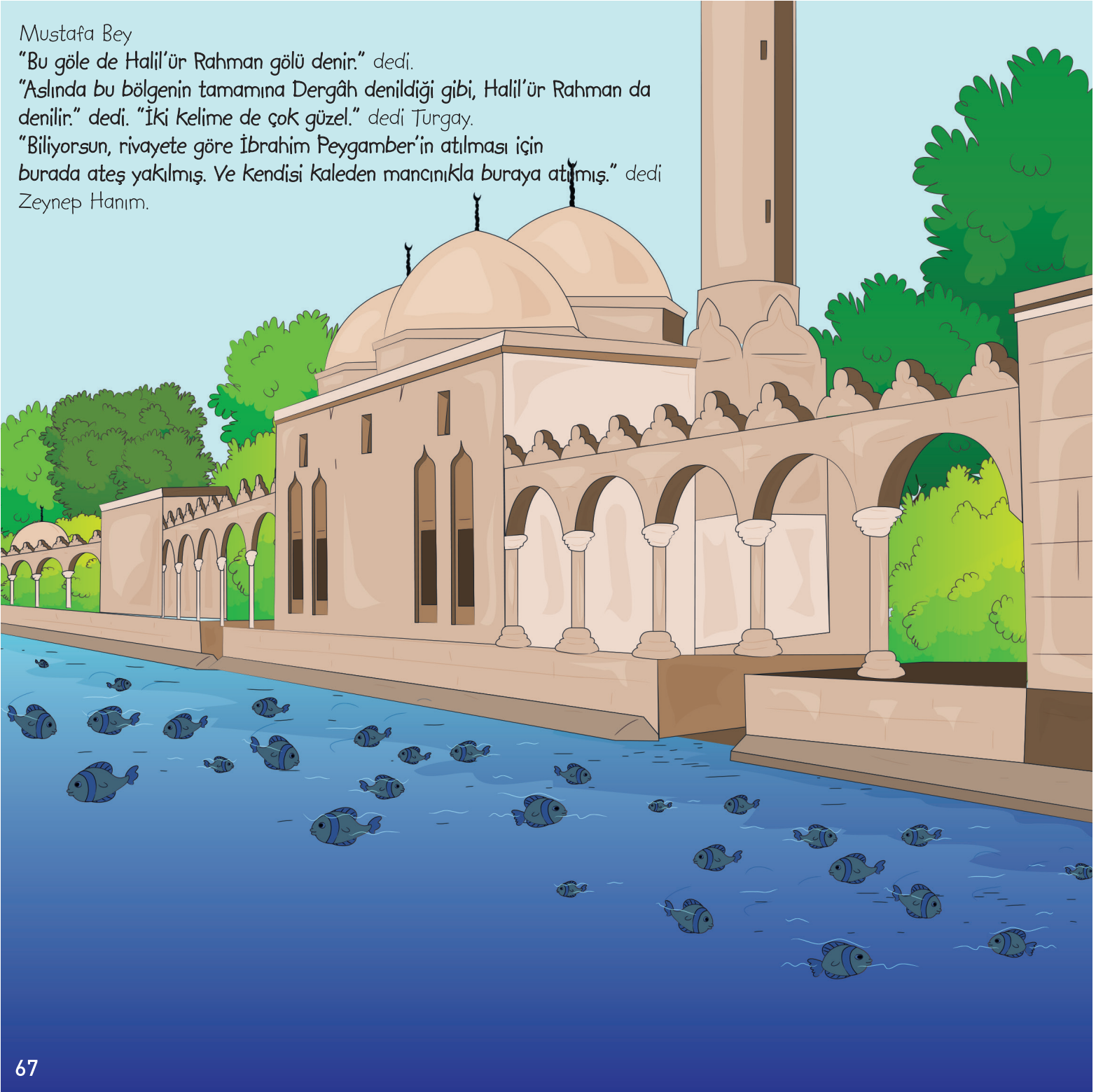

Mustafa Bey

"Bu göle de Halil'ür Rahman gölü denir." dedi.

"Aslında bu bölgenin tamamına Dergâh denildiği gibi, Halil'ür Rahman da denilir." dedi. "İki kelime de çok güzel." dedi Turgay.

"Biliyorsun, rivayete göre İbrahim Peygamber'in atılması için burada ateş yakılmış. Ve kendisi kaleden mancınıkla buraya atılmış." dedi Zeynep Hanım.

"Bir de," dedi Ömer. "Nemrut'un kızı, Zeliha, yalvarmasına rağmen babasının yüreği yumuşamamış."
"İbrahim Peygamber ateşe düşerken Allah'ımız ayette geçtiğine göre, ateşe "Ey ateş! İbrahim'e karşı soğuk, serin ve selametli ol!" (21/69) demiş.

Bu emirden sonra burası bir göl ve gül bahçesine dönüşmüş. Yakılan odunlar ise balık olmuş. Bu göle daha sonra Halil'ür Rahman Gölü adı verilmiş."

Zeynep Hanım, "Hz. İbrahim'in ardından kendisini ateşe atan Nemrut'un kızı Zeliha'nın ise düştüğü yerde, bugünkü Aynzeliha Gölü oluşmuş" dedi.

"Buna benzer bir başka rivayet daha var." dedi Mustafa Bey.

Turgay, "Hadî lütfen anlatın, anlatın." dedi.

Bunun üzerine Mustafa Bey anlatmaya başladı. "Hz.

İbrahim ateşe atılırken yerdeki ve gökteki melekler, hayret içinde. 'Aman ya Rabbi! Sen'i en çok zikreden İbrahim Peygamber ateşe atılıyor! O Sen'i bir an bile unutmayan bir Peygamberdir! O'na yardım etmek için bize izin verir misin Allah'ım?' diye yalvardılar. Allah Teâlâ'nın izin vermesi üzerine

bir melek Hz. İbrahim'e geldi: 'Rüzgârlar emrime verildi. Arzu edersen ateşi darmadağın edeyim!' dedi.

Diğer bir melek: 'Sular emrime verildi. İstersen ateşi bir anda söndüreyim!' dedi.

Bir başka melek: 'Toprak emrime verildi. Dilersen ateşi yere batırayım!' dedi.

Hız. İbrahim ise, bu meleklerle: 'Dost ile dostun arasına girmeyin! Rabbim ne dilerse ben ona razıyım! Kurtarır ise, lütfundandır. Eğer yakar ise, kusurumdandır. Sabredici olurum inşallah!' diye mukabelede bulundu.

Mancınığa konup ateşe atılmak üzere iken de, İbrahim Peygamber sadece, 'Hasbünallahü ve ni'mel vekil, yani, Allah bize yeter, o ne güzel vekildir.' diyordu."

"Bu da çooooook güzelmış ya!" dedi Turgay. Bu rivayetler ne kadar hakikat dolu.

"Bir de karınca ile ilgili bir hikâye var" dedi Ömer.
"Nasıl?" dedi Turgay, "Anlatır mısın?"
Ömer devam etti. "Nemrut'un adamları meydana
odunlardan büyük bir yığın yapıp odunları
tutuşturmuşlar. Bu o kadar büyük bir alevmiş ki
bulutlara kadar yükselmiş. Bütün hayvanlar ateşten
korkmuş kaçmışlar.
Nemrut, ne güçlü bir kral olduğunu herkes anlasın,
görsün, İbrahim'e verdiği ceza hiçbir zaman
unutulmasın istemiş. Nemrut'un askerleri İbrahim
Peygamber'i mancınkla ateşin tam orta yerine
atacaklarmış.
Bu sırada göklere kadar varan ateşe doğru bir
karınca ağzında küçücük bir damla su ile telaşla
gidiyormuş.

Başka bir karınca onun bu telaşını görüp sormuş:

'Acele ile nereye gidiyorsun?'

Telaşla yetişmeye çalışan karınca, ağızındaki bir damla suyu ellerinin arasına alıp cevap vermiş:

'Haberin yok mu? Nemrut, İbrahim peygamberi ateşe atacakmış. Meydana, ateşin olduğu yere su götürüyorum.'

Diğer karınca kahkahalarla gülererek demiş ki:

'Senin yanan büyük ateşten haberin yok mu? Ateşe hiç bakmadın mı? Ne kadar büyük, senin bir damla suyun ateşe ne yapabilir ki?'

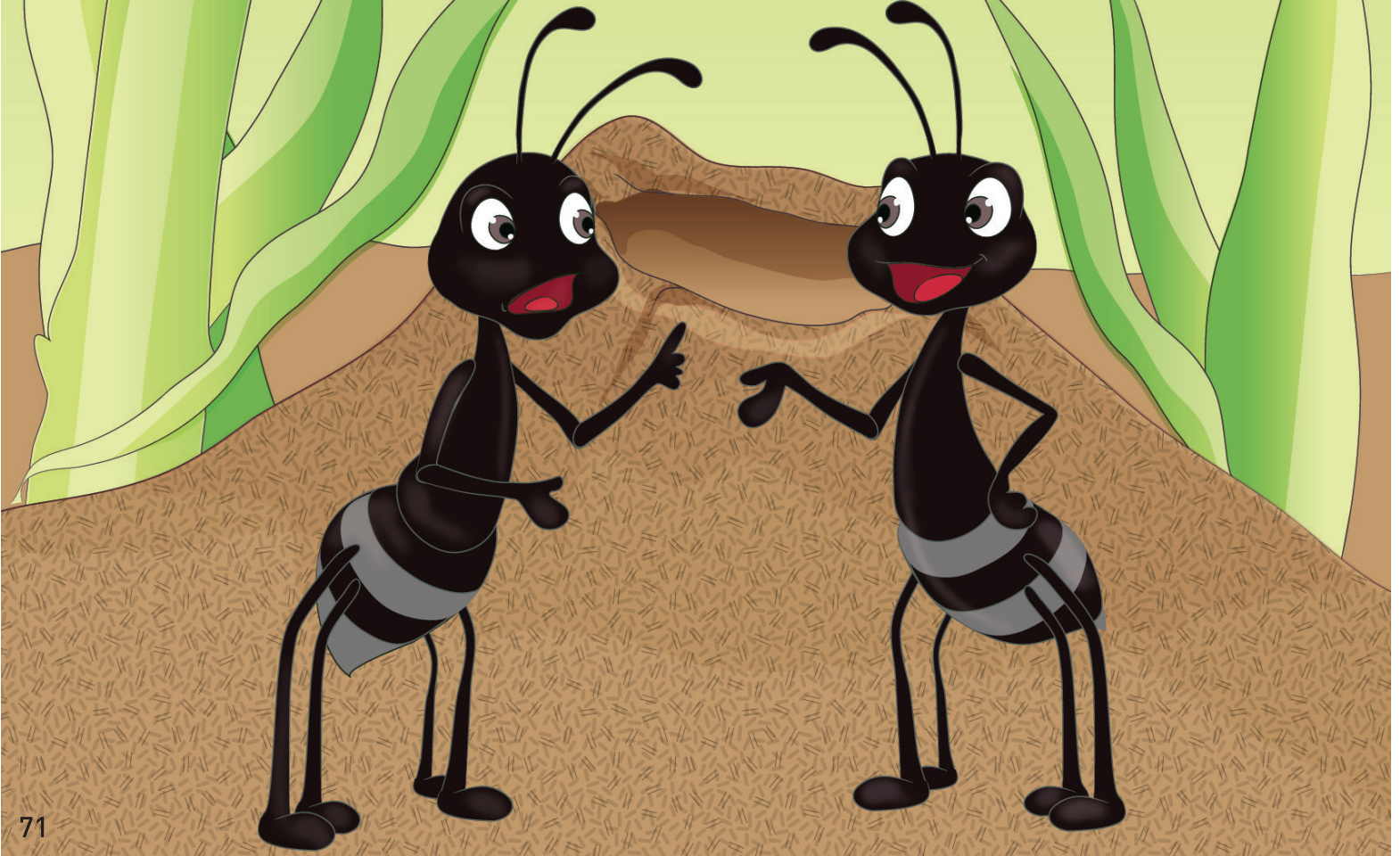
Bir damla su taşıyan karınca:

'Olsun, hiç olmazsa hangi taraftan olduğum anlaşılır' demiş."

"Yaaaay!" diye hayretler içinde kaldı Turgay. "Çooooook güzel yaaaa. Demek biz de doğruluk için, imanımız için, hak, adalet, insanlık için küçük de olsa bir şeyler yaparak tarafımızı göstermeliyiz."

"Evet" dedi Ömer, "En azından insanlar bilmesede, biz Allah'a karşı tarafımızı göstermeliyiz."

"Ne kadar harika şeyler öğrendim burada. Eve dönünce bunları mutlaka hatıra defterime yazmalıyım." diye düşündü Turgay.

Sonunda hep beraber geze geze kaleye çıktılar.

Turgay, "Aman Allah'ım!" dedi hayret içinde, "Ne güzelmiş buranın manzarası?"

"Evet" dedi Zeynep Hanım. "Çok güzeldir."

Kalenin doğu, batı ve güney tarafı kayadan oyma derin savunma hendeki ile çevrili, kuzey tarafı ise sarp kayalıktı. Turgay ve Ömer her yeri koşarak dolaştılar. Aşağıya inen tünele baktılar. Biraz içine girip aşağıya doğru inip geldiler. Hayretle, sevinç içinde kaledeki iki sütunu seyretiler. Yamaçlarına çıktılar. Buradan Urfa, camiler, minareler, göller, uçuşan güvercinler, uçsuz bucaksız ovalar ne de güzel görünüyordu.

Sonra hep beraber kaleden tüm Urfa'yı gören bir yere oturdular.

Turgay "İbrahim Peygamber bu kaleden mi aşağıya atılmış?" diye sordu.

"Evet" dedi Mustafa Bey "Rivayetlere göre böyle. Biliyorsun Hz. İbrahim daha genç yaşlarda putlara inanmamış, bu inançların ne kadar saçma olduğunu öğrenmiş.

Hatta babası eline putları verip çarşıya satmaya gönderirmiş. O da 'Bu ağız, dili olmayan, konuşamayan, kendisine bile faydası bulunmayan putları var mı alacak olan?' diye bağırırmış."

"Ne güzel satıyormuş" dedi Turgay. Ömer ile beraber güldüler.

"Genç İbrahim'in bu tavrı tabi ki o dönemin insanları tarafından hoş karşılanmıyormuş. İnsanlar O'nun putlara karşı tutumunu biliyor ve İbrahim'den uzak duruyorlarmış."

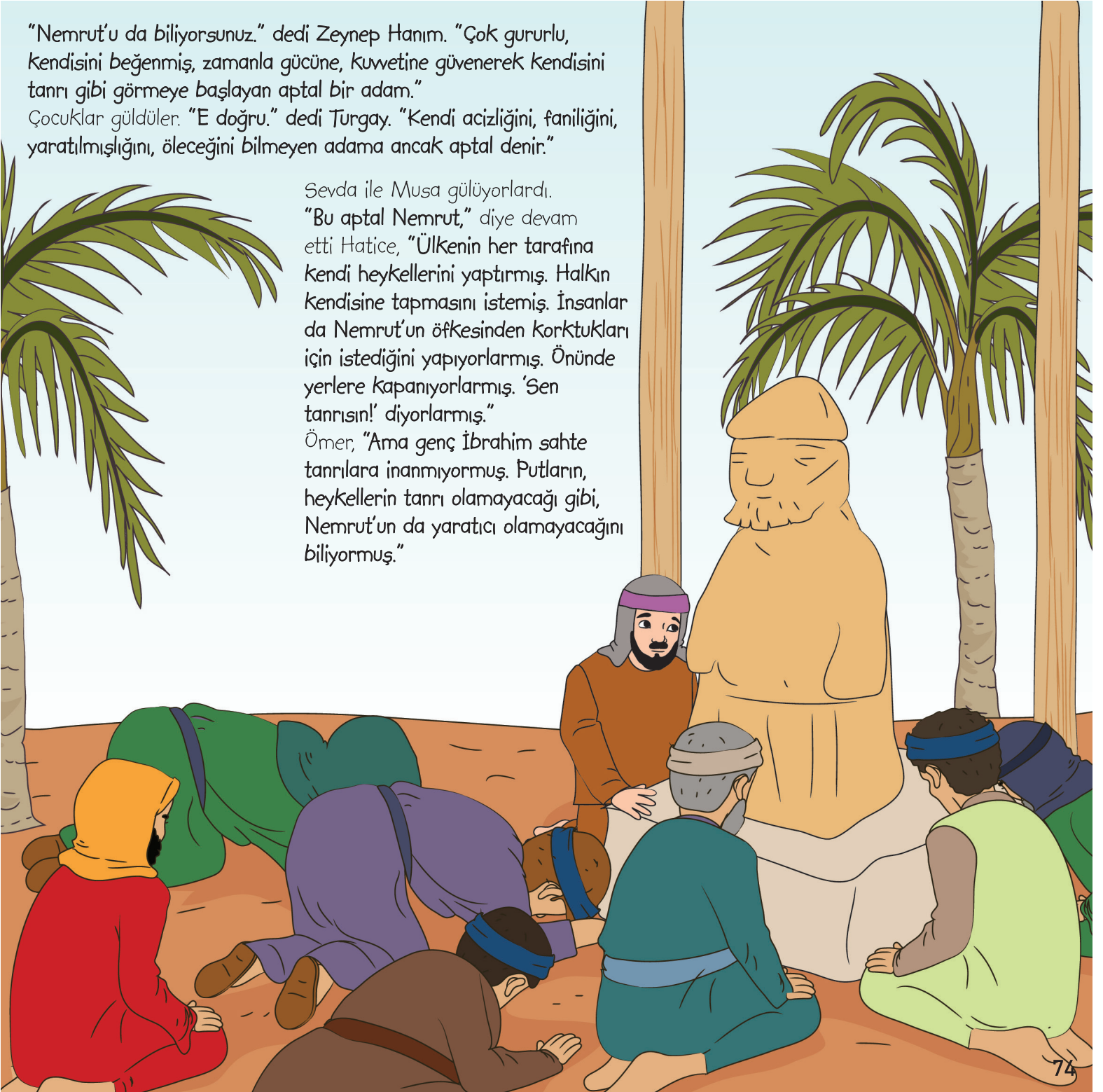
"Nemrut'u da biliyorsunuz." dedi Zeynep Hanım. "Çok gururlu, Kendisini beğenmiş, zamanla gücüne, kuwetine güvenerek kendisini tanrı gibi görmeye başlayan aptal bir adam."

Çocuklar güldüler. "E doğru." dedi Turgay. "Kendi acizliğini, faniliğini, yaratılmışlığını, öleceğini bilmeyen adama ancak aptal denir."

Sevda ile Musa gülüyorlardı.

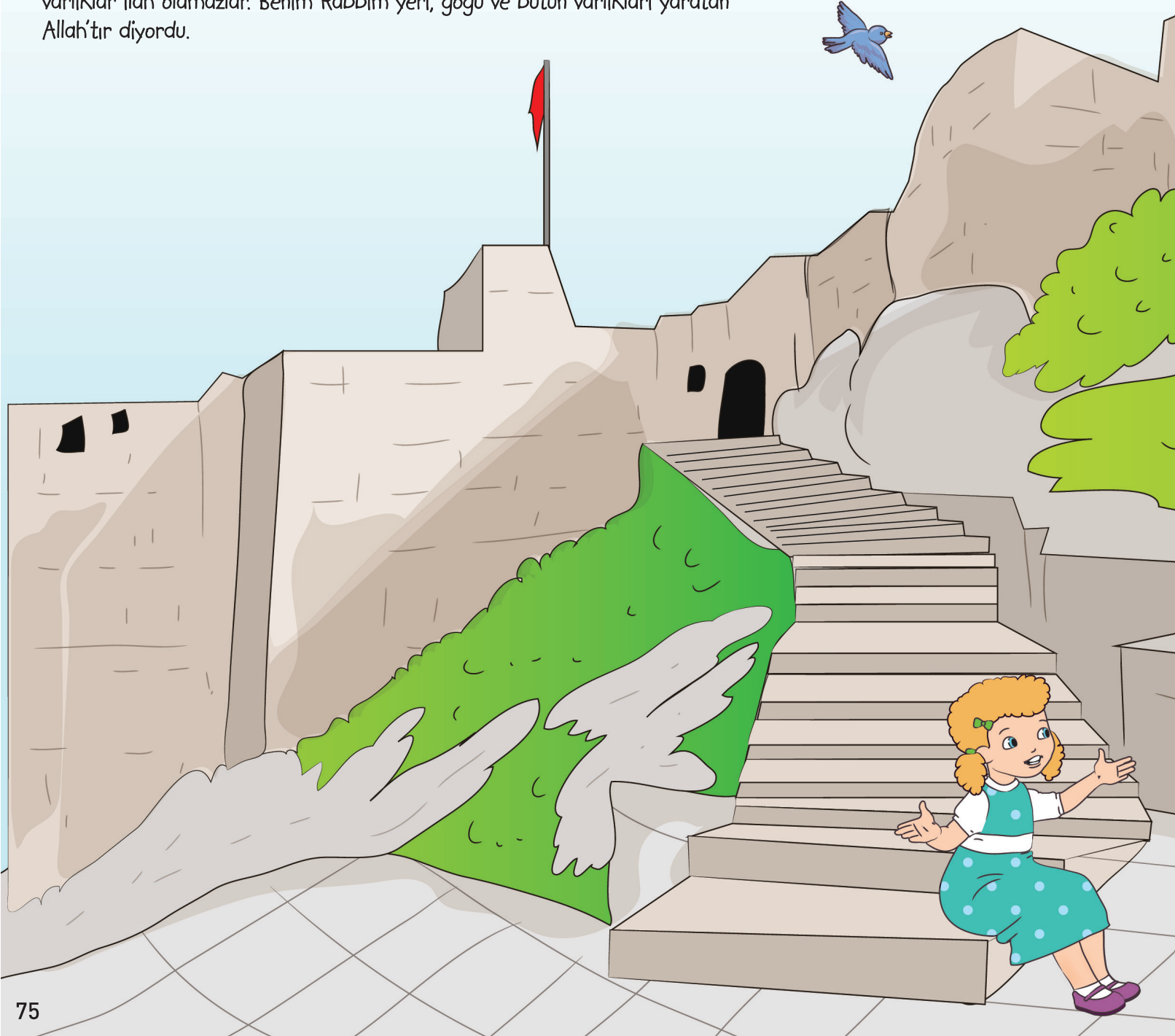
"Bu aptal Nemrut," diye devam etti Hatice, "Ülkenin her tarafına kendi heykellerini yaptırmış. Halkın kendisine tapmasını istemiş. İnsanlar da Nemrut'un öfkesinden korktukları için istediğini yapıyorlarmış. Önünde yerlere kapanıyorlarmış. 'Sen tanrısın!' diyorlarmış."

Ömer, "Ama genç İbrahim sahte tanrılara inanmıyormuş. Putların, heykellerin tanrı olamayacağı gibi, Nemrut'un da yaratıcı olamayacağını biliyormuş."

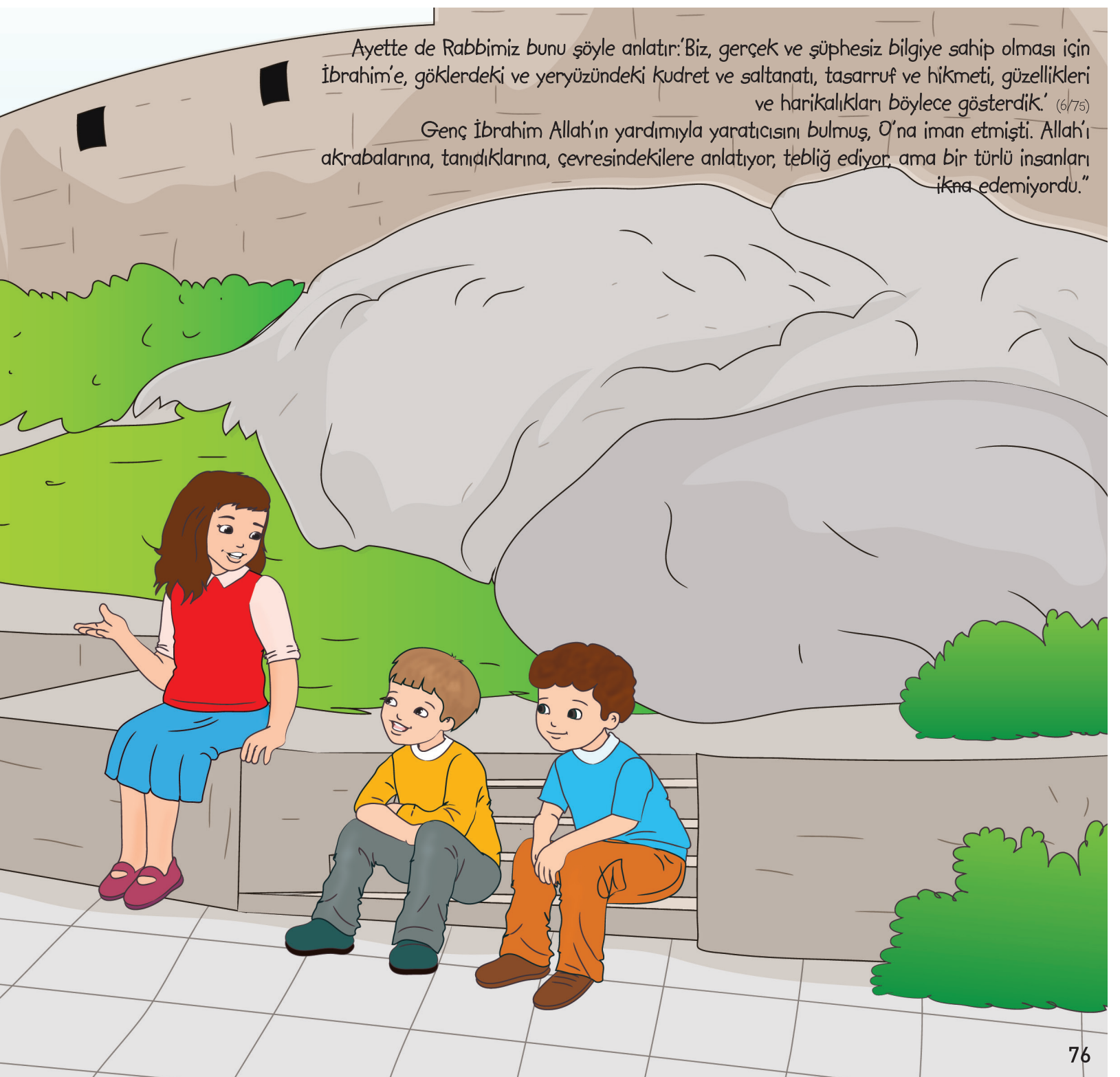
Mustafa Bey devam etti:

"Hz. İbrahim kavmine, 'Ey kavmim! Doğup batan, yaşayıp ölen, sonradan yapılan varlıklar ilah olamazlar. Benim Rabbim yeri, göğü ve bütün varlıkları yaratan Allah'tır diyordu.

Ayette de Rabbimiz bunu şöyle anlatır: 'Biz, gerçek ve şüphesiz bilgiye sahip olması için İbrahim'e, göklerdeki ve yeryüzündeki kudret ve saltanatı, tasarruf ve hikmeti, güzellikleri ve harikalıkları böylece gösterdik.' (6/75)

Genç İbrahim Allah'ın yardımıyla yaratıcısını bulmuş, O'na iman etmişti. Allah'ı akrabalarına, tanıdıklarına, çevresindekilere anlatıyor, tebliğ ediyor, ama bir türlü insanları ikna edemiyordu."

"Bir bayram gününde" diye devam etti Ayşe. "Onların âdetlerine göre; bayram gelir gelmez, küçük, büyük, kadın, erkek, zengin, fakir kim varsa, bayram yerine koşarlardı. Şehirde kimse kalmazdı. O gün, putlara hizmet edenler de bayram yerine gitmeye hazırlandılar."

İbrahim'e, "Sen de gel, birlikte gidelim." dediler.

İbrahim, "Bugün ben, yıldızlara baktım, rahatsızım gelemem." dedi.

Mustafa Bey, "Kur'an'da bu olay şöyle anlatılır." dedi

"İbrahim babasına ve kavmine: 'Nedir bu sizin taptıklarınız?' demişti. Allah'ı bırakıp da birtakım uydurma ilâhlar mı istiyorsunuz? O hâlde, âlemlerin Rabbi hakkında görüşünüz nedir? İbrahim, yıldızlara baktı ve 'Ben hastayım' dedi.'" (37/85,86,87,88)

"Bunun üzerine," dedi Ayşe. "İbrahim'i orada bırakıp herkes bayram yerine eğlenmeye koştu. İbrahim eline bir balta alıp putların bulunduğu mabede gitti. Kapısını açtı. İçeri girdi. Elinde balta vardı. Putlara baktı, önlerine türlü türlü yiyeceklerin konulmuş olduğunu gördü. Putperestlerin âdetiydi, bayram için ne yiyecek pişirirlerse, büyük puta ondan bir pay ayırırlardı. Her putun önüne de, o yemeklerden biraz koyarlardı. Sonra o yiyecekleri alarak, İlahlarımızın bakışı ile bereketlenmiştir', der kendileri yerlerdi.

İbrahim baltası elinde, putlara şöyle seslendi: "Niçin bu yiyecekleri yemiyorsunuz? Niçin cevap vermiyorsunuz? Söylesenize! Ama doğru! Yiyemezsiniz! O halde bu halka nasıl ilâhlık edersiniz?" (37/91,92)

"Sonra," diye devam etti Ayşe. "Putları baltasıyla vurarak kırdı, devirdi." (37/93) Baltayı sağ eline aldı. Balta ile Kiminin başını kırdı. Kiminin ayağını kesti. Kimini belinden ikiye ayırdı. Kiminin başını ikiye böldü. Kimisini de yüzüstü bıraktı. Büyük puta ise dokunmadı. Onu, altın bir tahtın üstüne oturtmuşlardı. Türlü mücevherlerle de süslemişlerdi. Baltayı, onun boynuna astı. Sonra dışarı çıktı. Kapıyı, bekçilerin kapadığı gibi kapadı."

Sevda ve Musa defalarca dinledikleri bu hadiseyi bir defa daha merakla dinliyor, kıkır kıkır gülüyorlardı.

Ayşe anlatmaya devam ediyordu. "Puthane hizmetçileri geldiği zaman, o hali görünce şaşırıp kaldılar. Feryada başladılar. Hemen, gidip Nemrut'a haber verdiler. 'Putlarımız kırılmış' dediler. Nemrut hemen yerinden fırladı. Puthaneye geldi. O hali görünce şaşırıp kaldı. "

Ve, "Bizim ilâhlarımıza bunu kim yaptı? Muhakkak ki o, gerçekten zalimlerdenidir." (21/59) dediler.

Sevda ile Musa gülüyorlardı. İkisi birden, "İbrahim, İbrahim Peygamber!" diye bağırıyorlardı.

"Evet." dedi Ayşe, ayette de şöyle diyor: "İçlerinden bazıları, 'İbrahim denilen bir gencin putlarımızı diline doladığını duyduk' (21/60) dediler. Bunun üzerine İbrahim'i Nemrut'un yanına getirdiler.

Nemrut, 'Ey İbrahim! Bizim ilâhlarımıza bunu sen mi yaptın?' dedi. (21/62)

İbrahim, 'Hayır, belki onları putların büyükleri kırmıştır, konuşabiliyorlarsa onlara sorun' (21/63) dedi.

'Bunun üzerine birbirlerine ve vicdanlarına dönüp: 'Doğrusu asıl zalim olan, yani yaratılış gayesi dışında yaşamak suretiyle yoldan çıkan biziz! Bu putlar konuşamayan, kendilerine bile faydası olmayan varlıklardır' diyerek kendilerini suçladılar." (21/64)

Seyda, "Yaşasınnn!" diye ellerini çırpı.

"Yaa yaşasın, ama çocuklar işte insan yaratıcısına inanmak istemeyince ne yaparsan yap inanmıyor." dedi Zeynep Hanım.

"Sonra sonra?" diyordu Sevda ile Musa.

Sonra dedi Ayşe, "Ama çok geçmeden, yine eski düşünce tarzlarına döndüler ve İbrahim'e: 'Bu putların konuşamadıklarını, Kendin de pekala biliyorsun! dediler. (21/65)

İbrahim, onlara şöyle dedi: 'Öyle ise siz, (hâlâ) Allah'ı bırakıp da, size hiçbir fayda, hiçbir zarar veremeyecek şeylere mi tapacaksınız?' Yazıklar olsun size de, Allah'ı bırakıp tapmakta olduğunuza da! Hâlâ aklınızı başınıza almayacak mısınız?' (21/66,67)'Oysa Allah sizi de, yaptığınız şeyleri de yaratmıştır.' (37/96)

Bunun üzerine Nemrut ve adamları iyice öfkelendi. Putları İbrahim'in kırdığını anladılar. 'Bu olay ve sözler üzerine ileri gelenler şöyle bağıştılar: Bir odun yığını hazırlayın ve O'nu çılgınca yanan bir ateşin içine atın.' dediler." (37/97)

"Yaaaaaaa!" dedi Sevda. "Ne kadar aptal insanlarmış bunlar."

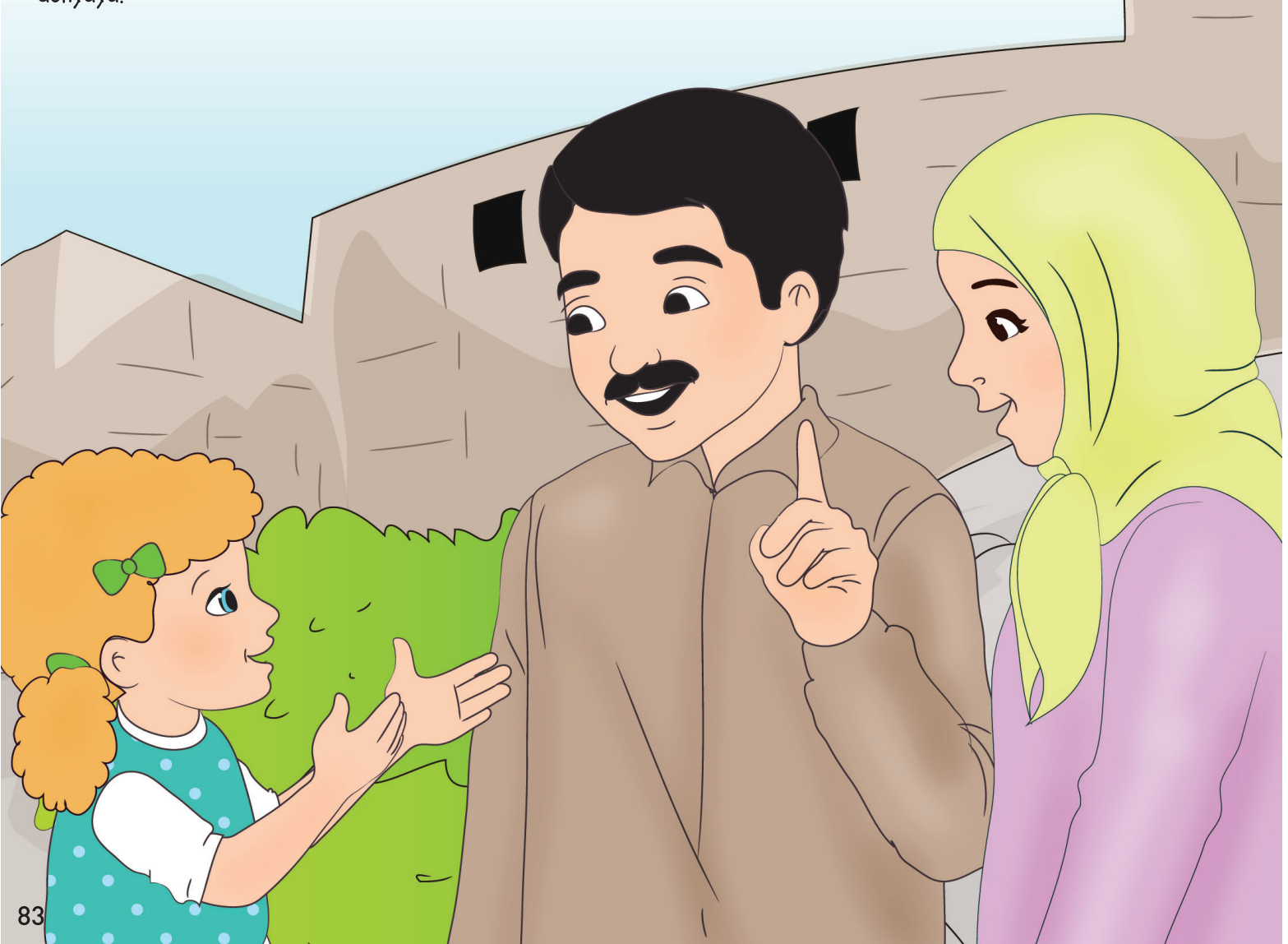
"Sevdacım" dedi Turgay. "Şimdiki aptallar da bundan aşağı değiller."

"Nasıl yani?" dedi Sevdâ.

"O zamanlar kendilerine bile faydası olmayan putlara taparmış insanlar. Şimdi de aynı değil mi? Bugün de öldükten sonra bize hiçbir faydası olmayacak paraya, şöhrete, mala, eşyaya, mesleklerine tapmıyor mu insanlar?"

"Öyle." dedi Mustafa Bey. "Bugün hiç ölmeyecekmiş gibi dünyaya çalışıyor, ama ahiret işlerimizi hep geçiştiriyoruz. Allah'ı bilmeye, tanımaya, öğrenmeye hiç çalışmıyoruz." dedi.

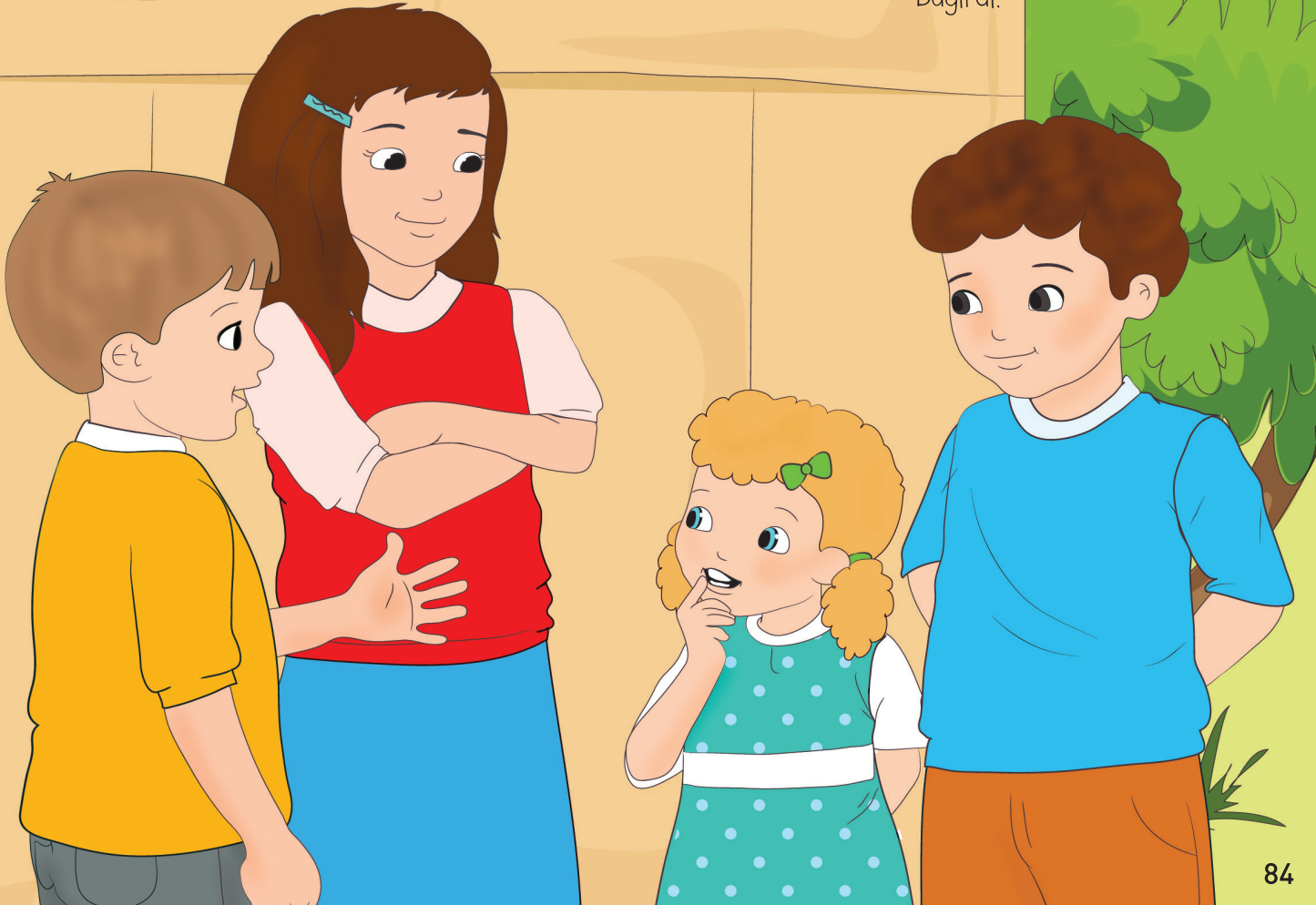
Zeynep Hanım, "Çok güzel söyledin Turgay." dedi. "Erkekler işlerinin, arabalarının, paranın kölesi olmuşlar. Kadınlar da sanki alışveriş yapmaya, yemek, temizlik yapmaya, televizyonda dizi seyretmeye, altınlar takmaya gelmişler gibi bu dünyaya."

"Eeee sonra ne olmuş?" dedi Sevda.
"Buradan İbrahim Peygamber'i ateşe attılar. Ama Allah'ımız ateşe serin ve selametli ol diye emrederek dostunu kurtardı." dedi Ayşe.

lâ ilâhê illâllâh

"Böylece," dedi Turgay. "Allah'ımız, o büyük Peygamberi ile bizlere kelime-i şahadetin ilk bölümü olan 'La ilahe' demeyi, bütün putları, fani olanları reddetmeyi, Allah'tan başka kimseyi, hiçbir şeyi yaratıcı, ilah kabul etmemeyi, fani olan şeylere kalbimizi bağlamamayı öğretti." dedi.
"Vaaaaay!" dedi Ömer hayretle. "Çok güzel söyledin Turgay kardeşim."
Sevda da ellerini çırparak, "Bravooo Turgay abi!" diye bağırdı.

Bu son geceleriydi. Her biri yorulmuş, yataklarına çekilmişlerdi. Ömer ile Turgay yatmak üzere yine dama çıkmışlardı. Turgay mutlulukla gökleri, yıldızları seyrediyordu. Yıldızların, ayın, fanilerin batıp gitmesinden Rabbini bulan İbrahim Peygamber'i düşünüyordu. Göklerden hep rüyasında gördüğü, ak sakalı ve elindeki bastonu ile dede inince Turgay yine koşup elini öptü.

"Bu aile ne güzel bir aile, bu insanlar ne güzel insanlar. İman nasıl da hayatlarına yansımış" dedi.

"Evet." dedi, Turgay'ın başını okşarken. "Çünkü onlar millet-i İbrahim'dendirler."

"O ne demek?" dedi Turgay hayretle.

"Allah'ın varlığına, birliğine inananlara, Tevhit ehli olanlara İbrahim milletinden denilir."

Turgay, "Ben de bizi ve herşeyi yaratan, bir olan Allah'a inanıyorum. O zaman ben de İbrahim milletindenim değil mi?" dedi.

"Evet. Onun için inananlar tek bir millettir ve hepsi kardeştir."

Sabah uyandıklarında Mustafa Bey yine ağaçlarla, hayvanlarıyla ilgileniyor, Zeynep Hanım kızlarıyla kahvaltı hazırlıyordu. Ömer ve Turgay yine bostandan domates, biber, salatalık toplayıp hep beraber kahvaltı masasına oturdular. Yukarıdan sarkan siyah siyah üzümler olgunlaşmaya başlamışlardı. Turgay ve Ömer bu son günde biraz hüzünlülerdi.

Zeynep Hanım, "Turgay, ne iyi ettin de geldin, seninle tanıştığımıza çok memnun olduk." dedi.

Sevda, "Yaaa Turgay abi ben seni çooooook sevdim, gitmesen olmaz mı?" dedi.

Turgay, yanında oturan Sevda'nın başını okşadı. "Ben de sizi çooooook sevdim Sevdacığım." dedi. "İnşallah yine gelirim, sizler de İstanbul'a gelirsiniz. Sizleri de ben orada gezdiririm." dedi.

"Gideriz değil mi baba?" dedi Sevda.

"Evet canım." dedi Mustafa Bey, "İnşallah. İstanbul'da böyle güzel bir dostumuz olunca gideriz tabi." dedi.

"Yaşasın!" dedi Sevda ellerini çarparak.

Bu defa Sevdâ'nın ısrarıyla Turgay'ı geçirmeye havaalanına hep beraber gitmişlerdi. Bilet işlemleri bitmiş uçağın gelmesini bekliyorlardı. Zeynep Hanım, Turgay'ın çantasının yanına bir poşet bıraktı. "Bu nedir?" dedi Turgay. "Bu Urfa'mızın fıstığı, isotu, çayı, pestili ... Ailene küçük bir hediye."

Turgay, "Hepinize çok çok çok teşekkür ederim." dedi.

"Beni umduğumdan çok daha iyi karşıladınız, ilgilendiniz. Allah hepinizden razı olsun. Sizlerle tanıştığıma çok memnun oldum." dedi.

"Eee hepimiz millet-i İbrahim'deniz, hepimiz kardeşiz. Kardeş kardeşiyle ilgilenmez mi?" dedi Ömer. Turgay, piste inmekte olan uçağa doğru baktı. Bulutların arasından nur yüzlü Dede gülümseyerek kendisine göz kırptı.
"Evet," dedi Turgay. "Mademki Tevhit ehliyiz, hepimiz İbrahim milletindeniz. Hepimiz kardeşiz."

KAYNAKÇA

Abdullah Ekinci, “**Edessa ve Harran’da Tanrı ve Tanrıçalar**”, **Geçmişten Günümüze Şanlıurfa’da Dini Hayat**, ed. Y. Ziya Keskin, Ankara 2011.

Abdullah Ekinci, “**Religions and Prophets**”, **Şanlıurfa: The City of Civilization Where Prophets Met**, ed. Alpaslan Açıkgenç& Abdullah Ekinci, İstanbul 2017.

Afif Abdu’l-Fettah Tabbara, Hz. İbrahim, çev. Mehmet Aydın, <http://dergiler.ankara.edu.tr/dergiler/37/769/9773>.

İbn Esir, **El Kamil Fi’t Tarih**, Beyrut 1965.

İbn Kesir, **El Bidaye ve’n-Nihaye**, Mısır 1932.

İncil, Yunancadan Türkçeye çeviri, İstanbul 1990, bkz. s. 438-439.

Kur’ân-ı Kerim,

En’âm, 74,75-83,161; **Tevbe** 70,114,

Bakara, 124-133.135.136.140, 258,260;

Necm, 36-37; **A’lâ** 19; **Enbiyâ**, 51-73;

Meryem 19/41-50, 47, 58;

Şuara, 69-104;

Mumteherine 60/4;

Âli İmran, 33,65,68,84,95,97;

Hûd,72, 74-76;

Yusuf, 6, 38;

Hicr, 51;

Nahl, 119,123;

Ömer Faruk Harman, “**İbrahim**”, **DİA.**, c. 21, s. 266-272.

Ömer Faruk Harman, “**İsmâil**”, **DİA.**, c. 23, s. 76-80.

Şaban Kuzgun, “**Hâcer**”, **DİA.**, c. 14, s. 431-433.

Tevrat, çev. Dr. Jur. Hakkı Demirel, İstanbul 2008, bkz.

Yaratılış 17/4-5, 27; 11/26, 28, 31-32;12/1-5,10-20;16, 21/5; 23, 25.

Hac, 36,43;

Ahzâb, 7,

Sâd, 45;

Şûrâ, 13;

Hadîd, 26;

Ankebût, 16-35;

Sâffat, 83-99, 101-113;

Zuhruf, 26-28;

Zâriyat, 24-37;

İbrahim, 35-41.

ŞANLIURFA BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ EĞİTİM VE KÜTÜPHANELER ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ'nün
ÇOCUKLARA ARMAĞANIDIR.

HZ. İBRAHİM

Nemrut'a, putlara meydan
okuyan Peygamber

Abdullah EKİNCİ • Levent BİLGİ